

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27, Split

Pr-7110/2021-60

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Julijani Ponoš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja IVANA TADIĆA iz Splita, Fra Bone Razmilovića 2, OIB: 02637187740, zastupanog po pun. Anamariji Buzolić Mrklič, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika SVEUČILIŠTE U SPLITU, KATOLIČKI BOGOSLOVNI FAKULTET, Zrinjsko-Frankopanska 19, Split, OIB: 36149548625, zastupanog po pun. Mati-Tomislavu Perošu, odvjetniku u Splitu, radi utvrđenja diskriminacije, uznemiravanja, povrede dostojanstva i naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 14. travnja 2026. godine u nazočnosti tužitelja, pun. tužitelja i zamj. pun. tuženika, dana 29. svibnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da je tuženik povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje temeljem dobi i zdravstvenoga stanja prilikom imenovanja članova povjerenstava tuženika za akademsku godinu 2019./2020., da je nad tužiteljem počinjena diskriminacija; dok se za više zatraženo na ime utvrđenja zahtjev tužitelja odbija kao neosnovan.
- II. Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju neimovinsku štetu u iznosu od 2.500,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 8.listopada 2021.godine do 31.prosinca 2022.godine po stopi koja se određuje prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, te od 1.siječnja 2023.godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena; dok se za više zatraženi iznos od 6.790,60 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 1.siječnja 2022.godine do isplate zahtjev tužitelja odbija kao neosnovan.

- III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja da se naloži tuženiku objaviti presudu, kojom je utvrđena povreda prava tužitelja na jednako postupanje, na mrežnim stranicama tuženika, sve u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe.
- IV. Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 715,50 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

Obrazloženje

1. Pred ovim sudom dana 8.listopada 2021.godine zaprimljena je tužba u kojoj se navodi da je tužitelj do 30. rujna 2021. bio redoviti profesor filozofije u trajnom zvanju na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu (u daljnjem tekstu: tuženik), koji je osnovan 1999. godine. Od samog osnivanja toga visokoga crkvenog učilišta (točnije od 1. travnja 2000.) koje je ujedno i sastavnica Sveučilišta u Splitu, da je bio zaposlen na neodređeno vrijeme. Tužitelj da je 15. rujna 2021. podnio pritužbu za zaštitu dostojanstva osobi koju je čelnik tuženika dana 9. siječnja 2020. aktom KLASA: 003-05/20-03/0002, URBROJ: 2181-203-01-01-20-0001 imenovao osobom koja je ovlaštena primati i rješavati pritužbe vezane za zaštitu dostojanstva radnika tuženika. Gospođa Ivana Papac, dipl. iur., da je poslala 27. rujna 2021. e-poruku tužitelju u kojoj je navela da vjeruje da će se očitovati oni kojima je tu pritužbu poslala, a na koje se ona odnosi. Dana 5. listopada 2021. da je odgovorila e-porukom da nije primila nijedno očitovanje. Do slanja ove tužbe tužitelj da nije primio nikakav akt kojim je riješena njegova pritužba od 15. rujna 2021.godine. Tužitelj smatra da mu je povrijeđeno njegovo dostojanstvo, pravo na jednako postupanje i da je bio uznemirivan, te navodi razloge, iste da je uglavnom iznio i u navedenoj pritužbi:

ad.1. Dana 20. rujna 2010. prodekan za nastavu tuženika doc. dr. sc. Alojzije Čondić da je na Sveučilištu u Splitu javno predstavio Prosudbu Povjerenstva za kvalitetu studija o unutarnjemu sustavu osiguranja kvalitete tuženika (premda se kasnije utvrdilo da to nije bila prosudba Povjerenstva nego samo njegova). U toj prosudbi ispred svoga imena ili prvoga slova svoga imena kao i ispred prvih slova imena svih drugih nastavnika tuženika da uredno navodi kraticu akademskoga stupnja doktorata znanosti kao i kraticu znanstveno-nastavnoga zvanja odnosno radnoga mjesta [doc. dr. sc. Alojzije Čondić (str. 1.), doc. dr. sc. A. Čondić (str. 3.), prof. dr. sc. N. A. Ančić (str. 3.), doc. dr. sc. D. Moro (str. 3.)] a ispred prvoga slova imena tužitelja da navodi samo prof. I. Tadić (str. 2. i 3.) bez navođenja akademskoga stupnja doktorata znanosti.

ad.2. Dekan tuženika prof. dr. sc. Ante Vučković da je dana 5. srpnja 2013. poslao poziv e-porukom za sjednicu Fakultetskoga vijeća tuženika (u daljnjem tekstu: FV), koja se trebala održati 11. srpnja 2013. Prema čl. 5., točka 3. Pravilnika o djelovanju tuženika (u daljnjem tekstu: Pravilnik), koji je tada bio na snazi, da je propisano: „Najmanje tjedan dana prije sjednice Fakultetskoga vijeća Tajništvo fakulteta šalje pisani poziv svim članovima s prijedlogom dnevnoga reda i radnim materijalima“.

Nakon što je 10. srpnja 2013. tužitelj e-porukom upozorio članove FV-a da sjednica FV-a nije sazvana u skladu sa spomenutom odredbom Pravilnika dekan prof. dr. sc. Ante Vučković da je e-porukom odgovorio svim članovima FV-a da ne nasjedaju „zlonamjernim podvalama Ivana Tadića. Sjednica FV-a je sazvana u skladu s važećim propisima Kbf-a i bit će održana kako je predviđeno“. Ne želeći se spuštati na takvu razinu govora i dopisivanja tužitelj da je e-porukom zamolio dekana tuženika da navede sukladno kojim važećim propisima tuženika je sazvaio sjednicu FV-a. Odgovor kao ni ispriku tužitelj da nikada nije primio. Tužitelj napominje i to da je dana 10. srpnja 2013. zamolio tajnice tuženika s. Manetu Mijoč, dipl. theol. i s. Dijanu Mihalj, dipl. iur. e-porukom da mu odgovore na pitanje je li spomenuta odredba članka 5., točka 3. Pravilnika promijenjena. Na tu e-poruku da nikada nije primio odgovor. Prema čl. 80., st. 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, br. 47/2009 – u daljnjem tekstu: ZUP) dan kad je dostavljen poziv ne uračunava se u rok, nego da se početak roka računa od prvoga sljedećeg dana. Nadalje, da se i prema kanonu 203 § 1 Zakonika kanonskoga prava, prema kojemu se tuženik ravna kao crkveno visoko učilište, kako je propisano čl. 4., § 2. Statuta tuženika iz 2000., koji je tada bio na snazi, dan od kojeg, ne računa u rok. Dekan tuženika prof. dr. sc. Ante Vučković da je nepropisno sazvaio još jednu sjednicu FV-a, jer je poziv poslao 24. rujna 2013., a sjednica da se održala 30. rujna 2013. Odlukom od 15. veljače 2014., Prot. N. 33/2014 Kongregacija za katolički odgoj da je zatražila od tuženika da se ponovno sazovu sjednice FV-a, održane 11. srpnja 2013. i 16. listopada 2013., i da se ponovno donesu odluke koje su na njima donesene, što da je FV odbilo. Tužitelj navodi da je i dekan tuženika prof. dr. sc. Ante Mateljan također nepropisno sazvaio četiri sjednice FV-a. ad.3. Dopisom od 9. listopada 2012. tužitelj da je pokrenuo postupak pred Etičkim povjerenstvom tuženika o nekim objavljenim radovima doc. dr. sc. Alojzija Čondića, u kojima je prevodio tekstove (čak i cijele stranice) drugih autora ne navodeći izvore, a što da je plagijat prema čl. 9., st. 3. Etičkoga kodeksa tuženika. Tajnica tuženika s. Dijana Mihalj, dipl. iur., da je izdala tužitelju potvrdu koja na sebi nema klasificiranu oznaku, ni urudžbeni broj, ni nadnevak, ni pečat s grbom Republike Hrvatske kao ni potpis službene osobe u kojoj je napisano da je tužitelj primio mišljenje Etičkoga povjerenstva s jednim urudžbenim brojem (2181-203-01-01-13-0007.). Dekan tuženika prof. dr. sc. Ante Vučković da je u popratnomu dopisu od 21. siječnja 2013., kojim je tužitelju dostavio to mišljenje, naveo da dostavlja mišljenje s drugim urudžbenim brojem (2181-203-02-13-13-0007), a na samom mišljenju da je napisan treći urudžbeni broj (218-203-02-13-13-0007). U tom mišljenju Etičko povjerenstvo da je utvrdilo da u radovima doc. dr. sc. Alojzija Čondića postoje elementi plagijata, ali da se navedeni članci, promatrani u cijelosti, ne mogu smatrati plagijatom. Nakon što je tužitelj uočio da mu spomenuta potvrda nije uredno izdana, da je podnio zahtjev 20. veljače 2013. i ponovio 12. ožujka 2013. da mu se propisno izda potvrda s točnim podacima i preslik očitovanja druge stranke u postupku. Dekan tuženika prof. dr. sc. Ante Vučković u dopisu od 14. ožujka 2013. da je napisao da mu je potvrda izdana prema čl. 93., st. 1. ZUP-a i ispunjava svrhu u koju je izdana (što da nije točno, jer je člancima 159. i 160, a ne čl. 93., st. 1. ZUP-a jasno propisano izdavanje potvrda) kao i da navede pravnu osnovu traženja očitovanja druge stranke u postupku, što da je suprotno čl. 7. ZUP-a. Budući da je dekan tuženika odbio zahtjeve tužitelja, on da je ponovio zahtjev od 17. travnja 2013. koji je dekan tuženika također odbio dopisom od 22. travnja 2013. obrazlažući da pogreške nije moguće ispraviti, a da tužitelju nije osigurao pravnu zaštitu. Dana 28. kolovoza 2013. s. Dijana Mihalj, dipl. iur., da je izdala rješenje na temelju Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, br.

172/03, 144/10, 77/11 – u daljnjem tekstu ZPPI iz 2011.) kojim se odbijaju tužiteljevi zahtjevi za očitovanje druge stranke u postupku, premda je prije toga u dopisu od 27. lipnja 2013. tvrdila: „mišljenja sam da ovaj slučaj i ne podliježe primjeni navedenog Zakona temeljem njegova čl. 1., st. 3.“. Nakon što je tužitelj u svom poštanskom sandučiću našao očitovanje doc. dr. sc. Alojzija Čondića, da je utvrdio da svi navodni osobni podatci (ime i prezime i adresa doc. dr. sc. Alojzija Čondića), koje je s. Dijana Mihalj, dipl. iur. rješenjem štitila, ne samo da su bili objavljeni u Rasporedu akademske godine tužitelja, nego da ih je upravo s. Dijana Mihalj, dipl. iur. temeljem čl. 10., st. 7. ZPPI-a iz 2013. bila dužna objaviti na mrežnim stranicama tuženika, jer je doc. dr. sc. Alojzije Čondić tada bio prodekan za nastavu tuženika. Povjerenica za informiranje, dr. sc. Anamarija Musa, rješenjem od 17. veljače 2014. da je odbila žalbu tužitelja kao neosnovanu, a nakon što je rješenje postalo pravomoćno, da mu je potvrdila da kao stranka u postupku ima pravo razgledati spis predmeta upravnoga i neupravnoga postupka, premda mu je to prethodnim rješenjem odbila. Nakon što je rješenje postalo pravomoćno dopisom od 21. listopada 2014. da je potvrdila tužitelju da nije nadležna za rješavanje upravne stvari koju je prethodnim rješenjem odbila, a prema čl. 17., st. 2. i čl. 115., st. 2. ZUP-a ona da je bila dužna po službenoj dužnosti paziti na svoju stvarnu i mjesnu nadležnost. Iz dopisa tuženika od 16. listopada 2015. i jedne priložene potvrde koja se izdaje studentima tuženika da je razvidno nejednako postupanje dekana tuženika prof. dr. sc. Ante Vučkovića i s. Dijane Mihalj, dipl. iur. prema tužitelju, jer da nikomu drugomu nije nepropisno izdana potvrda kao njemu, a Studentska služba tuženika da studentima godišnje propisno izda oko 800 potvrda i ako se dogodi neka pogreška da se odmah izda nova s točnim podacima.

ad.4. Iz dopisa tužitelja FV-u od 15. studenoga 2018., 21. studenoga 2018., 14. prosinca 2018., 17. siječnja 2019. i 14. veljače 2019., u kojima je iznio primjedbe na zapisnike sjednica FV-a, da je razvidno nejednako postupanje dekana tuženika izv. prof. dr. sc. Alojzija Čondića prema tužitelju, jer te njegove primjedbe na zapisnike sjednica FV-a da nije ni stavljao na glasovanje na sjednicama FV-a. Tužitelj naglašava da je primjedbe na zapisnik 10. redovite sjednice FV-a, održane 6. rujna 2018., iznio na 1. redovitoj sjednici FV-a u ak. god. 2018./19., koja se održala 11. listopada 2018. Slično da je nastavio i dekan tuženika prof. dr. sc. Mladen Parlov, pa da ni on uglavnom nije stavljao na glasovanje primjedbe tužitelja na zapisnike FV-a.

ad.5. Na 1. redovitoj sjednici u ak. god. 2015./16., održanoj 15. listopada 2015., FV da je donijelo odluku KLASA: 003-05/15-03/0001; URBROJ: 2181-203-02-01-15-0121 od 15. listopada 2015. (u daljnjem tekstu: Odluka iz 2015.), o izboru povjerenstava na razdoblje od četiri godine. Tada da je tužitelj izabran za člana Povjerenstva za natječaje na razdoblje od četiri godine. Člankom 72., § 4. Statuta tuženika, koji je studio na snagu 17. siječnja 2018., da je propisano je: „Dekan, prodekani i voditelji ustrojbenih jedinica, nastavnici i članovi povjerenstva i odbora izabrani po prije važećim propisima, nastavljaju s radom do isteka mandata na koji su izabrani“. Na 1. redovitoj sjednici FV-a u ak. god. 2018./19., održanoj 11. listopada 2018., dekan tuženika izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić da je nepropisno predložio ad hoc izmjenu/dopunu u postojećim povjerenstvima, jer da taj prijedlog prije sjednice nije poslao članovima FV-a, kako je propisano čl. 5., st. 3. Pravilnika o djelovanju tuženika. Iz poziva od 4. listopada 2018. za spomenutu sjednicu FV-a kao i iz materijala koji su dostupni na mrežnim stranicama tuženika da je razvidno da prijedlog izmjene/dopune povjerenstava uopće nije bio točka dnevnoga reda niti je poslan članovima FV-a, nego da je taj prijedlog dekan tuženika izv. prof. Alojzije Čondić pročitao na sjednici FV-a. FV da je na njegov prijedlog donijelo odluku KLASA: 003-05/18-03/0001; URBROJ: 2181-203-02-01-18-

0085 od 11. listopada 2018. (u daljnjem tekstu: Odluka iz 2018.) kojom se sva povjerenstva imenuju na godinu dana, a da Odluku iz 2015. nije stavilo, a nije ni moglo propisno staviti izvan snage. Tom odlukom tužitelj da je nepropisno uklonjen iz Povjerenstva za natječaje, jer mu je mandat trajao do 15. listopada 2019. godine.

ad.6. Dekan tuženika prof. dr. sc. Mladen Parlov da je za točku 9. dnevnoga reda 1. redovite sjednice FV-a u ak. god. 2019./2020. - koja je bila predviđena i održala se 10. listopada 2019. - poslao članovima FV-a Prijedlog povjerenstava za trogodišnje razdoblje. FV da je prihvatilo njegov prijedlog i donijelo odluku o imenovanju svih povjerenstava (u daljnjem tekstu: Odluka iz 2019.), a da nije stavilo niti je propisno moglo staviti izvan snage Odluku iz 2015. Tužitelj napominje da u Prijedlogu povjerenstava za trogodišnje razdoblje nema imena tužitelja, što da je prof. dr. sc. Mladen Parlov obrazložio, između ostaloga, i zbog toga što sljedeće akademske godine odlazi u mirovinu, što da je razvidno iz primjedbe tužitelja od 16. siječnja 2020. na zapisnik sjednice FV-a od 10. listopada 2019., kao i iz dopisa dekana tuženika od 30. lipnja 2020. u kojem navodi: „Na upit dr. Tadića zašto nije imenovan u nijedno povjerenstvo dekan mu je odgovorio kako nisu predloženi dr. Kešina i dr. Tadić jer dr. Kešina odlazi u mirovinu za godinu dana, a dr. Tadić za dvoje godine (...) Nigdje nije propisano tko treba biti ili ne biti u povjerenstvima“. Međutim, čl. 3., st. 1. Etičkoga kodeksa tuženika da je propisano: „Neprihvatljiva je svaka diskriminacija na temelju rase, boje kože, spola, bračnog stanja, obiteljskih obveza, dobi, jezika, političkog uvjerenja, nacionalnoga, regionalnoga, lokalnoga ili socijalnog podrijetla, imovinskog stanja, rođenja, društvenog položaja, članstva u političkoj stranci, sindikatu ili drugoj udruzi, te tjelesnih ili duševnih poteškoća“. Osim toga. čl. 9., st. 1. Zakona o suzbijanju diskriminacije („Narodne novine“, br. 85/08, 112/12 – u daljnjem tekstu: ZSD) da je propisano da je diskriminacija u svim javnim oblicima zabranjena, a i čl. 7., st. 4. Zakona o radu („Narodne novine“, br.93/14, 127/17, 98/19 – u daljnjem tekstu: ZOR) da je propisano da je zabranjena izravna i neizravna diskriminacija na području rada i uvjeta rada. To da je diskriminacija na temelju dobi, čime da su prekršeni čl. 3., st. 1. Etičkoga kodeksa tuženika, čl. 9., st. 1. ZSD-a i čl. 7., st. 4. ZOR-a. Tužitelj da se obratio Pučkom pravobranitelju koji je proveo ispitni postupak i aktom od 22. rujna 2020. broj P.P.-25-1-1011/20-26 utvrdio da je tužitelj diskriminiran, da je preporučio da dekan tuženika prof. dr. sc. Mladen Parlov ukloni posljedice nejednakoga postupanja prilikom imenovanja članova povjerenstava i odbora tuženika i da u roku od 30 dana od dana zaprimanja spomenutog dopisa izvijesti to tijelo o mjerama poduzetim povodom dane preporuke. Budući da dekan tuženika prof. dr. sc. Mladen Parlov nije postupio po toj preporuci i nije otklonio posljedice diskriminacije, Pučki pravobranitelj da je aktom od 2. studenoga 2020. broj P.P.-25-1-1011/20-26 poslao požurnicu u kojoj je zatraženo da on u narednom roku od 15 dana izvijesti o mjerama poduzetim povodom dane preporuke. Dekan tuženika prof. dr. sc. Mladen Parlov u svom očitovanju od 3. studenoga 2020. KLASA: 900-06/20-03/0002, URBROJ: 2181-203-01-01-0008 da navodi: „kako nijednomu povjerenstvu nije istekao mandat, provesti vašu preporuku značilo bi nekoga smijeniti iz nekoga od povjerenstava, a da bih imenovao osobu koja ne želi sudjelovati u radu povjerenstava. To pak znači stvoriti nove nemire i podjele na Fakultetu. Dodatni razlog neprovođenja vaše preporuke jest narušeno zdravlje dr. Tadića...“. Prof. dr. sc. Mladen Parlov da tu spominje tri razloga zbog kojih tužitelja nije predložio u povjerenstva i odbore tuženika. Prvi razlog da je to što nijednom članu povjerenstava nije istekao mandat pa bi nekoga člana trebalo smijeniti da bi se tužitelja imenovalo na njegovo mjesto. Tužitelj navodi, da su se dekani tuženika izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić i prof. dr. sc. Mladen Parlov vodili

tim načelom, da tada tužitelj ne bi bio nepropisno uklonjen iz Povjerenstva za natječaje. Međutim, iz odluka FV-a od 14. svibnja i 10. lipnja 2021. da je razvidno da je prof. dr. sc. Mladen Parlov predložio nove članove Odbora za unaprjeđenje kvalitete, Povjerenstva za zaštitu od diskriminacije, uznemiravanja i spolnog uznemiravanja i Etičkoga povjerenstva, a da nikoga nije nepropisno smijenio, kako da on neutemeljeno obrazlaže, a tužitelja da nije predložio ni u jedno od tih tijela, unatoč preporuci i požurnici Pučkoga pravobranitelja. Iz Rasporeda akademske godine 2020./2021. tuženika (str. 23. – 25.) da se vidi da je dekan tuženika prof. dr. sc. Mladen Parlov predložio prof. dr. sc. Jadranku Garmaz za člana Povjerenstva za zaštitu od diskriminacije, uznemiravanja i spolnog uznemiravanja, unatoč tomu što je već član četiri povjerenstva i jednoga odbora, što da je opravdano izazvalo prigovor nekih članova FV-a. Tužitelj napominje da se članovi povjerenstava javno objavljuju ne samo u Rasporedu akademske godine nego i na mrežnim stranicama tuženika, čime da se i u javnosti može vidjeti da je tužitelj bio diskriminiran. Drugi razlog koji prof. dr. sc. Mladen Parlov navodi da je taj da ne bi imenovao osobu koja ne želi sudjelovati u radu povjerenstava, tužitelj navodi da, ukoliko pri tome misli na tužitelja, da to nije točno jer da je tužitelj sudjelovao u radu svih povjerenstava koja su propisno izabrana. Da tužitelj ne želi raditi u povjerenstvima, da se ne bi ni obraćao Pučkom pravobranitelju zbog diskriminacije prilikom predlaganja članova povjerenstava. Treći razlog koji navodi da je narušeno zdravlje tužitelja. Zdravstveno stanje da je jedna od osnova diskriminacije navedeno u čl. 1. ZSD i u čl. 3., st. 1. Etičkoga kodeksa tuženika, čime da je prekršen taj članak toga općega akta, kao i čl. 9., st. 1. ZSD jer da je prof. dr. sc. Mladen Parlov dodatno diskriminirao tužitelja temeljem zdravstvenoga stanja, pa da se u tom slučaju radi o višestrukoj diskriminaciji. Usporedbe radi tužitelj kao dokaz dostavlja dopis prof. dr. sc. Mladena Parlova od 2. veljače 2019. u kojem obavještava pročelnika Katedre dogmatskoga bogoslovlja da se odriče predavanja nekih predmeta zbog narušenoga zdravlja, a nekoliko mjeseci kasnije prijavio se na natječaj za dekana tuženika. Time da pokazuje kako on može biti dekan s narušenim zdravljem, dok tužitelja da ne predlaže za člana povjerenstava navodno zbog njegova narušenoga zdravlja. Pučki pravobranitelj da je aktom od 19. srpnja 2021. broj: P.P. - 25-1-1011/2026, koji je tužitelj primio 6. kolovoza 2021. primio e-porukom, zatražio od tuženika očitovanje u roku od 30 dana od primitka toga akta o navedenim činjenicama i postupcima tuženika.

ad.7. Tužitelj da je u svom dopisu od 16. siječnja 2020. (dokaz pod točkom br. 6.) u kojem je iznio primjedbe na zapisnik sjednice FV-a, koja se održala 10. listopada 2019., opisao kako je zatražio preslik jedne stranice diplomskoga rada jedne studentice, kojoj je mentor bio prof. dr. sc. Ivan Bodrožić, rođak tadašnjeg dekana tuženika izv. prof. dr. sc. Alojzija Čondića. Nakon što je potražio taj diplomski rad i zamolio voditeljicu Studentske službe „da napravi preslik prve stranice toga rada, da se ista vratila te ispričala da je gospođa Ana Škaričić, dipl. theol. nazvala dr. sc. Juru Strujića, a on izv. prof. dr. sc. Alojzija Čondića koji je rekao da na to nema pravo. Tužitelj da se dopisom od 11. studenoga 2019. obratio Ministarstvu znanosti i obrazovanja zbog toga što mu izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić i prof. dr. sc. Mladen Parlov nisu dali na uvid diplomske radove. Ministarstvo znanosti i obrazovanja da je na temelju predstavke tužitelja e-porukom od 20. studenoga 2019. odgovorilo dekanu tuženika prof. dr. sc. Mladenu Parlovu da bez odgode omogućiti „svima koji podnesu zahtjev (u pisanom ili usmenom obliku) za pravo na uvid ispitima i završnim radovima...“, što da on nije učinio, nego da je 19. studenoga 2019. uputio dopis Ministarstvu na što je isto odgovorilo 25. studenoga 2019. da završni radovi trebaju biti javno dostupni. Do slanja ove tužbe

tužitelju da nije omogućeno napraviti preslik stranica diplomskoga rada, kako je zatražio.

ad.8. Tužitelj navodi da u dopisima koje dekan tuženika prof. dr. sc. Mladen Parlov šalje različitim tijelima, redovito navodi za tužitelja samo „dr. Tadić“ (primjerice u svom gore navedenom očitovanju Pučkom pravobranitelju od 3. studenoga 2020.) s rijetkim iznimkama, ne navodeći kraticu znanstveno-nastavnoga zvanja (prof. dr. sc.) odnosno radnoga mjesta (ni akademskoga stupnja dr. sc.) ispred njegova imena kako je propisano čl. 91., st. 1. ZZDVO, a da on ispred svoga prezimena uvijek uredno navodi svoje ime i kraticu zvanja - prof. dr. sc. Mladen Parlov, što da također predstavlja povredu dostojanstva tužitelja i dodatno nejednako postupanje prema tužitelju.

ad.9. Prof. dr. sc. Alojzije Čondić na 4. izvanrednoj sjednici FV-a u ak. god. 2020./21., koja se održala 14. svibnja 2021., da je javno rekao da je dobra vijest što tužitelj uskoro odlazi u mirovinu, a slično da je ponovio i na 5. redovitoj sjednici FV-a u ak. god. 2020./21., koja se održala 10. lipnja 2021., čime da je uznemirio tužitelja i povrijedio mu dostojanstvo. Dekan tuženika prof. dr. sc. Mladen Parlov da ga nije niti opomenuo. Slijedom svega navedenoga, tužitelj navodi da je jasna dugogodišnja diskriminacija prema tužitelju i/ili povreda njegova dostojanstva i/ili uznemiravanje tužitelja od strane dekana tuženika prof. dr. sc. Ante Vučkovića, prof. dr. sc. Mladena Parlova i prof. dr. sc. Alojzija Čondića te bivše tajnice s. Dijane Mihalj, dipl. iur. kao i to da je diskriminacija prema tužitelju javno vidljiva jer da se njegovo ime ne nalazi među članovima povjerenstava i odbora koji su objavljeni na mrežnim stranicama i u Rasporedu akademske godine tuženika. Tužitelj predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom prihvaća tužbeni zahtjev, koji glasi:

„I. Utvrđuje se da je tuženik povrijedio tužiteljevo pravo na jednako postupanje temeljem dobi i zdravstvenoga stanja po osnovama navedenim u čl. 1., st. 1. i 2. ZSD-a;

II. Utvrđuje se da tuženik nije zaštitio dostojanstvo tužitelja od uznemiravanja na radnome mjestu u skladu s čl. 134. ZOR-a;

III. Utvrđuje se da je tuženik povrijedio pravo osobnosti tužitelja po osnovi čl. 19. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18);

IV. Nalaže se tuženiku da po osnovi naknade štete odredi pravičnu novčanu naknadu tužitelju u iznosu od 70.000,00 kn zbog:

- povrede prava osobnosti odnosno dostojanstva tužitelja,
- zbog težeg oblika diskriminacije prema tužitelju iz čl. 6., st. 1. ZSD jer je tuženik počinio diskriminaciju po više osnova iz čl. 1., st. 1. ZSD,
- zbog dugotrajne diskriminacije i uznemiravanja tužitelja od strane tuženika kako je gore navedeno pod točkama 4., 5., 6., 7., 8. i 9.,
- zbog toga što tuženik nije htio otkloniti diskriminaciju po preporuci i požurnici Pučkoga pravobranitelja i
- zbog toga što tuženik nije ništa poduzeo da bi zaštitio tužitelja kako je zatražio u svojoj pritužbi za zaštitu njegova dostojanstva sve u roku od osam dana i pod prijetnjom ovrhe.

V. Nalaže se tuženiku da se presuda, kojom je utvrđena povreda prava tužitelja na jednako postupanje, objavi na mrežnim stranicama tuženika sve u roku od osam dana i pod prijetnjom ovrhe.

VI. Nalaže se tuženiku da u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe nadoknadi tužitelju troškove ovog postupka.“

2. Svojim podneskom od 11.listopada 2021.godine tužitelj uređuje tč.IV. svog tužbenog zahtjeva, tako da ista glasi:

„IV. Nalaže se tuženiku SVEUČILIŠTE U SPLITU, KATOLIČKI BOGOSLOVNI FAKULTET, Split, Zrinjsko-frankopanska 19, OIB:36149548625 u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju IVANU TADIĆU iz Splita, Fra Bone Razmilovića 2, OIB: 02637187740 na ime pravične novčane naknade - naknade štete iznos od 70.000,00 kn uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja na taj iznos teče od 8. 10. 2021. godine, pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena; zbog:

- povrede prava osobnosti odnosno dostojanstva tužitelja,
- zbog težeg oblika diskriminacije prema tužitelju iz čl. 6., st. 1. ZSD jer je tuženik počinio diskriminaciju po više osnova iz čl. 1., st. 1. ZSD,
- zbog dugotrajne diskriminacije i uznemiravanja tužitelja od strane tuženika
- zbog toga što tuženik nije htio otkloniti diskriminaciju po preporuci i požurnici Pučkoga pravobranitelja i
- zbog toga što tuženik nije ništa poduzeo da bi zaštitio tužitelja kako je zatražio u svojoj pritužbi za zaštitu njegova dostojanstva. “

3. U svom odgovoru na tužbu tuženik navodi da se protivi tužbi tužbenom zahtjevu tužitelja u cijelosti kao neosnovanom, predlaže sudu da isti u cijelosti bude odbijen i tužitelj osuđen na snaslanje parničnih troškova tuženiku. Navodi da je tužba u cijelosti neosnovana. Tuženik prvenstveno navodi da je tuženik institucija koja je u svome djelovanju podložna kako civilnim tako i crkvenim propisima. Prema čl. 8. Statuta KBF-a §“ 1. Vlast je fakulteta veliki kancelar.

§ 2. Tijela fakulteta su fakultetsko vijeće (kolegijalna uprava) i dekan (personalna uprava).

§ 3. Fakultet može imati stalne i privremene odbore, povjerenstva i druga tijela.

§ 4. Odbore, povjerenstva i druga tijela imenuje i razrješuje Fakultetsko vijeće.

§ 5. Odredba § 2. ovoga članka ne odnosi se na povjerenstva koja, prema ovom Statutu, imenuje dekan.

§ 6. Ustroj, način rada i trajanje mandata članova odbora, povjerenstava i drugih tijela uređuju se posebnim Pravilnikom Fakulteta.

Ovlasti dekana KBF-a su veoma ograničene; praktički on, kako navodi Statut KBF-a, čl. 12. § 1., provodi odluke Fakultetskog vijeća.“ Nadalje, stvarna vlast na Fakultetu u da je Fakultetsko vijeće (usp. Statut KBF-a, čl. 21.) koje donosi sve važnije odluke u upravljanju fakultetom, te da logika kaže da Fakultetsko vijeće može promijeniti odluke koje je prethodno donijelo, a da je ovo važno napomenuti jer se veći dio tužiteljevih navoda bavi imenovanjem, odnosno njegovim neimenovanjem u fakultetska povjerenstva tuženika, odnosno KBF-a. Tuženik navodi, vezano za ad.1. historijata tužbe, da prod.dr.sc. Alojziju Čondiću nije bila namjera nikoga diskriminirati jer da se u spomenutoj prezentaciji, od prije više od jedanaest godina, radi o lapsus calami, tj. o banalnoj pogrešci u pisanju. Kada se u akademskim krugovima stavlja samo kratica prof. ispred imena, tada da ona u sebe uključuje i dr. sc., pa da u tom smislu nije dovedeno u pitanje tužiteljevo akademsko i znanstveno-nastavno dostojanstvo. Uostalom, u tomu istom tekstu, što tužitelj ne navodi, da ispred imena tadašnjega rektora Sveučilišta u Splitu, također piše samo: prof. I. Pavić koji na navedeno nikada nije imao pritužbi. Prema kazivanju tadašnjeg dekana tuženika, dr. Alojzija Čondića,

isti da je tužitelja oslovljavao sukladno njegovom akademskom stupnju i znanstveno-nastavnomu zvanju, što da se može vidjeti u mnogim drugim spisima kao što su npr. zapisnici sjednica Fakultetskoga vijeća, za što je bio odgovoran dok je bio dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Splitu, akademske godine 2018./2019. Tužitelj da je protiv dr. Alojzija Čondića pisao gotovo „nebrojeno“ mnogo dopisa raznim crkvenim i društvenim ustanovama dovodeći u pitanje njegovu osobnost, a on da mu nije uzvraćao niti ga je diskriminirao. Što se tiče ad.2 historijata tužbe, tuženik ističe da Pravilnik o djelovanju koji je 2013. bio na snazi nije razlikovao redovne od izvanrednih sjednica kao što je to danas slučaj. Dekan da je odgovoran za pravovremeno reagiranje kako bi Fakultet mogao dobro funkcionirati. Prema kazivanju z.z. tuženika, da je postojalo opće suglasje Fakultetskog vijeća da se u posebnim slučajevima, a to da je primjerice izvanredna sjednica, sjednica može sazvati u razumnom roku. U Pravilniku da nije navedeno da bi sjednica FV-a, a posebno ne izvanredna sjednica, koja nije sazvana u okviru tjedan dana, ipso facto bila nelegalna te da se predmnijevalo da se sporni slučajevi rješavaju razborito na sjednici FV-a. Podjednako, prema kazivanju z.z. tuženika da je postojalo opće suglasje da pozive i materijale članovima FV-a dostavlja dekan ili netko iz fakultetskih službi po dekanovom nalogu, a bilo tko drugi da svoje prijedloge ili primjedbe svim članovima FV-a dostavlja preko dekana i njegova ureda. Tuženik ističe da je tužitelj prekršio gore navedeno pravilo i dan prije sjednice poslao svoju poruku svim članovima FV-a te da prethodno nije ni upozorio dekana niti mu ukazao na može bitnu pogrešku, a kojim činom da je unio nemir među članove vijeća. Prema kazivanju tadašnjeg dekana tuženika, dr. Vučkovića, istog da su nazivali članovi vijeća pitajući o čemu se radi, hoće li se sjednica održati i kako to da im se e-mailom obraća tužitelj. Upravo da je to razlog zašto je dr. Vučković, kao tadašnji dekan, svim članovima FV-a poslao poruku onakvu kako je navedena u tužbi tužitelja. Tuženik ističe da je tužitelj i na dan održavanja sjednice nastavio uznemirivati članove FV-a, a nemir da je pojačao time što je uključio i Velikoga kancelara šaljući mu e-maile i pozivajući ga da presudi. Tuženik ističe da je zlonamjernost tužitelja uočljiva u slanju poruke svim članovima FV-a bez prethodnog upozorenja dekana što da su dekan dr. Vučković i drugi članovi FV-a shvatili kao podrivanje autoriteta dekana i uznemirivanje članova FV-a. Fakultetsko vijeće tuženika sjednicu koja je sazvana za i održana 11. srpnja 2013. da nije smatralo nelegalnom. Podjednako FV da je smatralo da primjedbu Kongregacije za katolički nauk, poslanu Velikom kancelaru o ponovnom prihvaćanju odluka donesenih na toj sjednici, treba odbiti i to da je i učinilo te time pokazalo kako FV kao najviše tijelo uprave Fakulteta razumije svoju autonomiju i kako razumije navedenu sjednicu. Pitanje brojenja dana od poziva do sjednice da nije precizirano ni u Statutu ni u Pravilniku i tuženik ističe da je postojala praksa sazivanja sjednica u okviru jednog tjedna bez preciznog brojanja. Tuženik se nadalje očituje na ad.3 historijata tužbe, navodi da potvrda koju tužitelj spominje jest samo potvrda o primitku pismena, konkretno mišljenja Etičkog povjerenstva iz postupka koji se vodio pred tim povjerenstvom. Stoga da se ni u kojem smislu ne može usporediti s „800 potvrda“ koje Fakultet, preko svoje studentske službe izdaje u okviru svojih javnih ovlasti, kao javna visokoškolska ustanova. Tužitelje da se obratio najprije Povjereniku za informiranje (Dokaz 2.), a potom i Visokom Upravnom sudu Republike Hrvatske koji je, 20. kolovoza 2015., donio presudu kojom se odbija zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, od 16. ožujka 2015. (UsII-124/15-2). Tajnica tuženika, dr. Mihalj da je tužitelju odbila dati na uvid očitovanje bivšeg dekana dr. Čondića u postupku koji se je vodio pred Etičkim povjerenstvom tuženika o navodnom plagijatu dr. Čondića, za što ga je optužio tužitelj. Da je ispravno postupila da dokazuje

rješenje Visokog Upravnog suda Republike Hrvatske kojim se odbija tužiteljev zahtjev. U odnosu na ad.4. historijata tužbe, tuženik ističe da su se sjednice FV-a tuženika uvijek vodile transparentno te da je svaki član FV-a mogao iznijeti svoj stav i mišljenje o svakoj točki Dnevnoga reda, pa da u tome nije bilo nikakve nejednakosti. Prema kazivanju tadašnjeg dekana tuženika, dr. Čondića, isti da je prema svakomu postupao jednako dajući mogućnost svakom članu FV-a da iznese svoje opservacije kako na zapisnik tako i na sve druge točke Dnevnoga reda sjednica FV-a tuženika. Međutim, tuženik ističe da je tužitelj uvijek insistirao da sve što on kaže na sjednici FV-a treba ući u zapisnik, s time da se nije zauzimao da sve što drugi govore uđe u Zapisnik, a u čemu da je bilo posve oprečnih stavova i da je zapravo takvo ponašanje tužitelja predstavljalo nejednakost. Sukladno tome, prema kazivanju tuženika, tadašnji dekan tuženika, dr. Čondić, na svojoj prvoj sjednici FV-a kao dekana od 11. listopada 2018., da je istaknuo da temeljem ranijih Odluka FV-a u zapisnik ulaze samo odluke i zaključci, a da je moguće dostaviti izdvojeno mišljenje kao prilog zapisniku (Dokaz 1.). Prema tome, tužitelj da je uvijek mogao u pisanom obliku dostaviti izdvojeno mišljenje kao prilog zapisniku. Prema kazivanju tuženika dekan da je na svakoj sjednici FV-a, nakon rasprave o ovjeri zapisnika, dao FV-u na glasovanje o zapisniku te da je FV moglo natpolovičnom većinom prihvatiti ili odbaciti dekanov prijedlog ili prihvatiti primjedbe članova Fakultetskoga vijeća, ali vodeći brigu o tomu da odlukom FV-a u zapisnik ulaze samo odluke i zaključci. Nadalje, u odnosu na ad.5. historijata tužbe, tuženik ističe da je tema o izmjeni/dopuni povjerenstava, prema dotadašnjoj uobičajenoj praksi kod tuženika, uvrštena u Dnevni red sjednice FV-a već u pozivu od 4. listopada 2018. godine pod točkom 8. Povjerenstva i odbori, a na početku te sjednice dekan tuženika da je predložio neke druge točke koje su, odlukom FV-a, uvrštene u Dnevni red, pa da je ta točka pomaknuta pod točku 11., što da je također vidljivo iz zapisnika Prve redovite sjednice FV. Tuženik nadalje ističe da se nakon preuzimanja dekanske službe pri odlučivanju o novim povjerenstvima, tadašnja Uprava tuženika vodila tadašnjim Statutom tuženika, tadašnjim pravilnicima i praksom rada na KBF-u u Splitu, a temeljem kojih odredbi dekan ima pravo predlagati Fakultetskomu vijeću predsjednika i članove, a ono ih potvrđuje, što proizlazi iz čl. 21. Statuta tuženika KBF-a. Tuženik navodi da u tom trenutku nije postojao Pravilnik o ustroju i radu povjerenstava. Budući da su na sjednici FV-a, od 11. listopada 2018., neki nastavnici bili nezadovoljni prijedlogom novih povjerenstava, prema kazivanju tadašnjeg dekana tuženika dr. Čondića, u želji da se izbjegne napetost i nađe što bolje rješenje, dekan da je predložio FV-u da se predložena povjerenstva imenuju samo na godinu dana, dok traje mandat trenutne uprave te da se što prije pripremi Pravilnik o povjerenstvima te da ubuduće mandat povjerenstava traje tri godine, koliko i mandat dekana, osim ako je zakonom ili nekom odredbom drukčije propisano. Tadašnji dekan tuženika dr. Čondić, da sukladno dotadašnjoj praksi, prijedlog povjerenstava nije poslao članovima FV-a. Tuženik ističe da je pri glasovanju o izmjenama i dopunama povjerenstava dekan transparentno obrazložio razloge izmjena i dopuna o čemu se vodila otvorena rasprava, a FV tuženika da je povjerenstvo usvojilo s 19 ili 18 glasova od 20 nazočnih članova. Fakultetsko vijeće da je potom na svojoj Drugoj redovitoj sjednici, održanoj 15. studenoga 2018. usvojilo Pravilnik o ustroju i radu povjerenstava. Tuženik ističe da je iz svega razvidno da tužitelj, koji je u povjerenstvu za natječaje bio više od devetnaest godina, nije nepropisno uklonjen. Tužitelj navodi da je uklonjen iz povjerenstva za natječaje, a da ne navodi da je također zamijenjen iz povjerenstva za znanstvene projekte, a da tuženiku nije jasno zbog čega tužitelj insistira samo na tom povjerenstvu, a ovo drugo uopće ne spominje. Tužitelj da ističe da je diskriminiran, jer

se prema njemu postupalo nejednako i da je samo on promijenjen u povjerenstvima, međutim, da su gotovo sva povjerenstva, iz spomenutih razloga, doživjela izmjene/dopune. U odnosu na ad.6. historijata tužbe, tuženik ističe da je isključiva nadležnost dekana koga će predložiti u sastav fakultetskih povjerenstava te da je dekanov prijedlog bio protuzakonit ili štetan da ga ne bi usvojilo Fakultetsko vijeće. Prema kazivanju tuženika na tužiteljev upit zašto nije imenovan u nijedno od povjerenstava dekan da mu je odgovorio da nije imenovan: zbog skorog odlaska u mirovinu (zajedno s dr. Kešinom); jer je na jednoj od prethodnih sjednica FV-a kad ga je dekan pozvao na suradnju, izričito i javno odbio suradnju s Upravom Fakulteta riječima: „neću ja za vas raditi“; jer prethodne ak. god. 2018./2019., nije htio sudjelovati u radu Povjerenstva za prelaske studenata s drugih učilišta, čiji je bio član. Tužitelj da se zatim obratio Pučkom pravobranitelju za navodnu diskriminaciju temeljem dobi, no u svome dopisu da je iznio samo starosnu dob kao razlog navodne diskriminacije, ali ne i druge razloge. Pučki pravobranitelj da je, dopisom od 22. rujna 2020. (P.P.-25-1-1011/20-26) dao preporuku dekanu tuženika da se tužitelja imenuje u neko od fakultetskih povjerenstava. Prema kazivanju dekana isti da je preporuku primio na znanje, ali je nije izvršio jer bi izvršenje preporuke uključivalo smjenu nekoga od postojećih članova povjerenstava, a time i nanošenje štete smijenjenoj osobi i tuženiku. Tim više što tužitelju, prema kazivanju sadašnjeg dekana tuženika i ranijih dekana tuženika, nije stalo do rada u povjerenstvima, nego do izazivanja nereda i kaosa na fakultetu. Tuženik se protivi i navodima tužitelja iz ad.7. historijata tužbe, navodi da tužitelj izokreće činjenice te pojašnjava okolnosti o pogledu traženja tužitelja za preslik stranice diplomskog rada navedene studentice. Tuženik ističe da su navodi tužitelja u tužbi često kontradiktorni pa da tako tužitelj u tužbi između ostaloga navodi da je tražio preslik jedne stranice diplomskoga rada, da je imao pravo na preslik rada, odnosno da mu do slanja tužbe nije omogućeno napraviti preslik stranica diplomskoga rada, a s druge strane da navodi da mu dekani nisu dali uvid u diplomatske radove. Iz toga da je razvidno da tužitelj očito ne razlikuje što bi bio preslik rada a što uvid u rad jer nekomu može biti omogućen uvid u rad, ali mu ne mora biti dopušteno preslikati rad. Štoviše, tužitelj navodi da je Ministarstvo znanosti i obrazovanja odgovorilo dekanu dr. Parlovu da se omogući „svima koji podnesu zahtjev (u pisanom ili usmenom obliku) za pravo na uvid ispitima i završnim radovima“, dakle, ne i preslik rada. Prema kazivanju voditeljice Studentske službe dekan tuženika dr. Parlov da je omogućio tužitelju uvid u osobni diplomski rad te da je ona bila uz njega dok je pregledavao njegov diplomski rad i to oko sat i pol vremena radeći bilješke. Tuženik ističe da je diplomski rad, koji je tužitelj tražio preko voditeljice Studentske službe i koji je napisan 2007. godine, kao i diplomski rad dr. Parlova iz 1990. godine, te da se isti nisu u obvezi temeljem zakonskih odredbi objaviti na digitalnoj bazi DABAR. Nadalje, u odnosu na ad.8. historijata tužbe, tuženik ističe da je u svojim dopisima dekan tuženika dr. Parlov i druge nastavnike KBF-a redovito titulirao samo s predznakom dr. te prezimenom nastavnika, a da je to prema uobičajenoj akademskoj praksi. Dekan tuženika dr. Parlov da nije imao nikakve nakane povrijediti čast i akademsko dostojanstvo tužitelja, da tome svjedoče zapisnici redovitih i izvanrednih sjednica Fakultetskog vijeća tuženika, u kojima se redovito navodi puna titula tužitelja. Nadalje, da treba primijetiti kako se sam tužitelj u svojim dopisima ne potpisuje s titulom prof. dr. sc., nego sa don Ivan Tadić ili samo s Ivan Tadić. Što se tiče ad.9. historijata tužbe, tuženik ističe da je bivši dekan tuženika dr. Čondić na sjednicama FV-a tuženika, koje u svojoj tužbi navodi tužitelj, samo utvrdio činjenicu kako tužitelj za nekoliko mjeseci odlazi u mirovinu te da tužitelju nije rekao ni jednu uvredljivu riječ. Tuženik ističe da treba spomenuti kako je upravo tužitelj u više

navrata na sjednicama Fakultetskog vijeća tuženika bezrazložno optuživao svoje kolege, a u više navrata i bivšeg dekana tuženika dr. Čondića, zbog čega mu je dekan dr. Parlov, sukladno Pravilniku o radu upravnih tijela KBFa, čl. Čl. 12., st. 7. i 8.), u nekoliko navrata oduzeo riječ, jer se nije držao točke dnevnog reda.

4. Predmet ovog spora predstavlja zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje da je tuženik povrijedio njegovo pravo na jednako postupanje temeljem dobi i zdravstvenoga stanja; da nije zaštitio dostojanstvo tužitelja od uznemiravanja na radnome mjestu; da je povrijedio pravo osobnosti tužitelja; zahtjev za naknadu neimovinske štete u iznosu od 70.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama (sada 9.290,60 EUR po fiksnom tečaju konverzije). Tužitelj ujedno traži da se presuda kojom je utvrđena povreda prava tužitelja na jednako postupanje objavi na mrežnim stranicama tuženika, te da mu tuženik naknadi parnični trošak.

5. U tijeku postupka izveden je dokaz pregledom cjelokupne spisu priležeće dokumentacije, dokumentacije dostavljene u sudski spis kao prilog podnesaka parničnih stranaka; odluka u predmetu ovog suda Pr-1886/22 (sada Pr-109/26); saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke; saslušanjem svjedoka Alojzija Čondića, Ante Vučkovića, Ante Mateljana, Ante Rako, Josipa Dukića, Ivana (Ivice) Bodrožića; te u vrijeme saslušanja z.z.tuženika Mladena Parlova.

6. Stranke su popisale parnični trošak.

7. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

8. Odredbom čl.130. Zakona o radu (NN 93/14, 127/17, 98/19, 151/22 i 64/23, dalje: ZR), propisano je da se postupak i mjere zaštite dostojanstva radnika od uznemiravanja i spolnog uznemiravanja uređuju posebnim zakonom, kolektivnim ugovorom, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca ili pravilnikom o radu. Poslodavac koji zapošljava najmanje 20 radnika dužan je, uz prethodnu pisanu suglasnost osobe za koju predlaže imenovanje, imenovati jednu osobu, a poslodavac koji zapošljava više od 75 radnika dužan je imenovati dvije osobe različitog spola koje su osim njega ovlaštene primati i rješavati pritužbe vezane za zaštitu dostojanstva radnika. Što se tiče tereta dokazivanja u radnim sporovima, odredba čl.135. ZR-a propisuje da, u slučaju spora oko stavljanja radnika u nepovoljniji položaj od drugih radnika radi

9. Odredbom čl.1.st.1. Zakona o suzbijanju diskriminacije (NN 85/08 i 112/12, dalje: ZSD), propisano je da se tim Zakonom osigurava zaštita i promicanje jednakosti kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske, stvaraju se pretpostavke za ostvarivanje jednakih mogućnosti i uređuje zaštita od diskriminacije na osnovi rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovinskog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog naslijeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije. Diskriminacijom u smislu ovoga Zakona smatra se stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po osnovi iz st.1. ovoga članka, kao i osobe povezane sa njom rodbinskim ili drugim vezama. Odredbom čl.2. ovog Zakona propisano je da je izravna diskriminacija postojanje uvjetovano nekim od osnova iz čl.1.st.1. ovoga Zakona kojim

se osoba stavlja ili je bila stavljena ili bi mogla biti stavljena u nepovoljniji položaj od druge osobe u usporedivoj situaciji. Odredba čl.3. propisuje da je uznemiravanje svako neželjeno ponašanje uzrokovano nekim od osnova iz čl.1.st.1. ovoga Zakona koje ima za cilj ili stvarno predstavlja povredu dostojanstva osobe, a koje uzrokuje strah, neprijateljsko, ponižavajuće ili uvredljivo okruženje. Odredba čl.6. propisuje da se težim oblikom diskriminacije u smislu ovoga Zakona smatra diskriminacija počinjena prema određenoj osobi po više osnova iz čl.1.st.1. ovoga Zakona (višestruka diskriminacija), diskriminacija počinjena više puta (ponovljena diskriminacija) ili koja posljedicama posebno teško pogađa žrtvu diskriminacije. Sud će voditi računa o okolnostima iz ovog članka (st.1.) pri utvrđivanju visine naknade neimovinske štete te pri odmjeravanju kazne za prekršaje utvrđene ovim Zakonom. Odredbom čl.11. ovog Zakona propisano je da žrtva diskriminacije po odredbama ovoga Zakona ima pravo na naknadu štete prema propisima koji uređuju obvezne odnose.

10. Za navesti je da se tužitelj u ovom postupku poziva (a što opsežno obrazlaže) na višestruku diskriminaciju (po dobi i zdravstvenom stanju) i diskriminaciju ponovljenu više puta, te povredu njegovog dostojanstva, a precizno i navodi postupke i radnje tuženika vezano za svoj tužbeni zahtjev, a koje tuženiku stavlja na teret. Svoj zahtjev postavlja upravo temeljem Zakona o radu, Zakona o suzbijanju diskriminacije i Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23, dalje: ZOO).

11. Među strankama nije sporno, a što je utvrđeno i tijekom postupka te proizlazi iz svih izvedenih dokaza da je tužitelj do 30.rujna 2021.godine bio redoviti profesor filozofije kod tuženika, da je od osnivanja tuženika (2000.godine) bio kod tuženika zaposlen na neodređeno vrijeme, da tužitelj ima akademsku titulu odnosno stupanj doktora znanosti. Dakle, tužitelj je svećenik te isti ima akademski stupanj doktora znanosti i ima pravo koristiti se nazivom tog stupnja znanosti i kraticom ispred svog imena, a od tuženika i nadležnih kod tuženika je imao pravo tražiti korištenje svog akademskog stupnja doktora znanosti i kratice ispred svog imena, te biti u pisanoj i usmenoj komunikaciji oslovljavan na taj način. To je ono što ovaj sud drži utvrđenim, a to u konačnici tuženik i ne spori. Među strankama je sporno je li tuženik diskriminirao tužitelja po svim od strane tužitelja navedenim osnovama, sve vezano za činjenične navode tužbe (ad.1- ad.9), je li povrijedio dostojanstvo, ugled i čast tužitelja, tuženik to spori i negira, pa je valjalo izvesti dokaze na predložene okolnosti radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja.

12. Tužitelj, rođen 1955.godine, svećenik-umirovljeni profesor, u svom iskazu navodi, u odnosu na nejednako postupanje tuženika u vidu nekorištenja akademskog stupnja doktorata znanosti kao i kratice znanstveno nastavnog zvanja, od strane uprave tuženika, u razdoblju od 2010.godine pa do podnošenja tužbe, odnosno njegovog umirovljenja, u vrijeme kada je prodekan Čondić bio prodekan (2010. do 2012.) te dekan Parlov (2019. pa nadalje), da ga isti nisu oslovljavali niti koristili akademsku oznaku stupnja doktorata znanosti, i to koliko mu je poznato samo u odnosu na njega, za druge da se nije niti informirao, a da ovo vrijeđa njegovu čast, ugled i dostojanstvo, da se on osobno pri obraćanju na fakultetu, u znanstvenim krugovima, svakome obraća koristeći njihove znanstvene titule, pa ukoliko to netko drugi ne učini prema njemu, da to smatra povredom ugleda, časti i dostojanstva. Svi ostali zaposlenici kao i profesori da su ga oslovljavali sa akademskom titulom, osim

imenovanih koji da su ga cijelo ovo razdoblje oslovljavali sa prof. Tadić, izostavljajući njegovu akademsku titulu, da se radi o upravi tuženika. Navodi da je bio član fakultetskog vijeća i 2010.godine pa sve do umirovljenja - 1.10.2021.godine, kao profesor tuženika. Navodi da on svoje dopise može potpisivati kao Ivan Tadić, kao prof. Ivan Tadić ili koristeći svoju akademsku titulu, da je to njegovo prvo i njegov izbor. Nekorištenje njegove akademske titule da je doživljavao kao poniženje spram ostalih koji su bili nazočni na toj prezentaciji i u službenim dopisima. Navodi da se on prema dekanima i prodekanima, kao i prema Čondiću i Parlovu, uvijek obraćao i postupao sa dužnim poštovanjem navodeći sve njihove titule. Na poseban upit pun. tuženika je li kongregacija za katolički odgoj u Vatikanu odgovorila ikada na njegove dopise i jesu li zz tuženika iz tog razloga bili smijenjeni sa mjesta dekana, a u ovom razdoblju od 2010. do danas, tužitelj navodi da je kongregacija utvrdila da su sjednice FV-a bile nepropisno sazvane te da je odlukom zatražila da se ponovno sazovu i donesu ponovno odluke što da je fakultetsko vijeće odbilo. Također da je kongregacija na njegov dopis i upozorenja donijela odluku da tadašnji dekan prof. Vučković ne može biti mentor doktoratima iz teologije, međutim, protekom vremena kongregacija da je promijenila svoje mišljenje te da je 2016. uvažila i osnažila i priznala dokorate pod mentorom prof. Vučkovićem. Tužitelj ističe da je on prof. filozofije pa da je tužitelj imao interesa da mentorira dokorate iz teologije, međutim kako je tadašnji dekan skrivao dopis kongregacije to da nije mogao. Kongregacija za katolički odgoj da je preko velikog kancelara mogla smijeniti dekane i prodekane tuženika, a što da se nikad nije dogodilo. U odnosu na poziv tadašnjeg dekana prof. Vučkovića 5.7.2013. koji je sazvaio sjednicu FV-a tuženika i to e mail porukom koju je uputio svim planovima FV-a pa tako i tužitelju, tužitelj da je istom odgovorio da ne može doći jer sjednica nije sazvana propisna i to da je poslao svim članovima FV-a, a na što je on svim članovima FV-a uključujući i studente poslao e mail poruku da ne nasjedaju zlonamjernim podvalama Ivana Tadića, koji takav tekst tužitelj da smatra uvredom, povredom ugleda, časti i dostojanstva. Na poseban upit pun. tuženika, tužitelj navodi da nije pokretao upravni spor odnosno upravni postupak jer nije znao da to može i da je to riješio putem kongregacije. Zapisnik sa sjednice FV da nije poništen i da je još uvijek na snazi. Nadalje, ističe da je tuženik u odnosu na njega nejednako postupio jer mu nije izdao potvrdu kojom potvrđuje da mu je izdao dokument (mišljenje etičkog povjerenstva), jer su pogrešno navedeni urudžbeni brojevi dokumenta koji mi je dan. U spis predaje izvješće Ministarstva pravosuđa i uprave, Sektora za upravne inspekcije od 6.5.2022. kojim ga obavještavaju o njegovoj predstavi. Navodi da je i ovakvim postupanjem povrijeđena čast, ugled i dostojanstvo, jer potvrdu sa ispravljenim mogu dobiti studenti, ali ne i on. Također navodi da je on bio podnositelj prijedloga pred etičkim povjerenstvom tuženika glede "plagiranja" nekih objavljenih radova Alojzija Čondića, u kojem postupku je tužitelj bio stranka, a etičko povjerenstvo da mu nije dalo na uvid očitovanje Čondića na koji način da je bio stavljen u neravnopravni položaj u odnosu na drugu stranu, tj. prof. Čondića, da se radi o nejednakom postupanju da proizlazi iz tužiteljevog saznanja da je uvid u cjelokupan spis etičkog povjerenstva koji je vođen protiv prof. Vidovića isti imao uvid u cjelokupan spis. U tom postupku da je prof. Vidović bio prijavljeni te da se morao očitovati na navode prijave radi čega je morao dobiti uvid u spis. Da se radi o nepravilnom radu etičkog povjerenstva tuženika a u odnosu na njegovo postupanje prema tužitelju, da proizlazi i iz odluke Ustavnog suda od 31.3.2022., a koja odluka nije vezana za gore navedeni predmet. U odnosu na ovaj postupak nemogućnosti uvida u izjavu – očitovanje prof. Čondića, da se obratio povjereniku za informiranje koji je donio svoju odluku, protiv koje odluke je pokrenuo i

upravni spor te da u spisu postoji i odluka povjerenika za informiranje, presuda Visokog upravnog suda. U odnosu na stavljanje na glasovanje tužiteljevih prijedloga sa sjednica FV-a, da te primjedbe upravo zato što ih je stavio tužitelj, nisu stavljene na izglasavanje od članova FV-a, dok su drugi članovi FV-a stavljali primjedbe, koje su išle na izglasavanje. Samo u jednom slučaju da je primjedba tužitelja stavljena na izglasavanje i ista da nije bila prihvaćena od članova FV-a. Navodi da je bio upoznat sa praksom da se u zapisnike sa sjednice FV-a unose samo odluke i zaključci te da se može dostaviti izdvojeno mišljenje, da je on to i dostavljao, ali da se te prakse FV nije držalo. To da se događalo samo dok su dekani bili prof. Čondić i prof. Parlov. Dakle, FV da nije odlučivalo o njegovim primjedbama, a iste da u pravilu nisu bile vidljive u zapisnicima sa prethodnih sjednica. Nadalje, da je bilo članova FV koji su inzistirali da se o primjedbama tužitelja na zapisnik prethodne sjednice FV-a odluči glasovanjem i to da su iznijeli na sjednici FV, međutim, dekan da je to ignorirao i FV da nije o tom prijedlogu odlučivao glasovanjem. U odnosu na ovako postupanje, da se osjećao tužno i povrijeđeno jer se njegove primjedbe nisu uvažavale niti davale na glasovanje, a da se sve to odvijalo pred studentima i članovima FV-a. Nadalje, u odnosu na tehničke uvjete rada, predavaonicu, kabinet za rad, odnos sa studentima, predavanjima... da je imao iste uvjete kao i drugi profesori na fakultetu, no uprava tuženika da ga je onemogućavala u slučajevima koje je naveo u tužbi. Naime, ponašanje uprave prema njemu da je bilo različito u odnosu na druge kolege profesore, a u dijelu koji se odnosi na navode iz tužbe. Što se tiče predlaganja za člana povjerenstva u svezi sa institucijskim doprinosom, što je u vezi sa tužiteljevim radnim obvezama i svih profesora, dakle, članove povjerenstava da predlaže dekan, a glasanjem članove povjerenstva prihvaća i o tome odlučuje FV na sjednici. Navodi da je bio član povjerenstava 2015. i 2018.godine, što se tiče 2019.godine, kada je dekan Parlov predlagao članove povjerenstava, da ga nije predložio za člana niti jednog povjerenstva, a da je razlog tužitelj obrazložio u historijatu svoje tužbe. Navodi da je stavljen u neravnopravan položaj 2019. kada ga dekan nije predložio u niti jedno povjerenstvo, a iz razloga što odlazi u mirovinu za dvije godine i zbog zdravstvenog stanja. Navodi da se ne sjeća da je dekanu izjavio kako ne želi sa njima surađivati. Nejednako postupanje tuženika u odnosu na njega da je razvidno iz svega što je ranije naveo, baš u odnosu na starosnu dob, jer da su neke kolege bili članovi povjerenstva do mirovine kako to navodi sam tuženik, jer je dopunio članove povjerenstava zbog odlaska u mirovinu. U odnosu na zdravstveno stanje profesora Čondića, isti da je mogao obavljati posao dekana, a tužitelj da ne može posao člana povjerenstva, što tužitelj apostrofira, kao jedan od dokaza svojih tvrdnji. Tuženik da je povrijedio njegovu čast, ugled i dostojanstvo jer mu nije omogućio preslik prve stranice diplomskog rada, sve pored obveza da se diplomski radovi javno objavljuju, a da mu to voditeljica referade nije mogla dati bez dopuštenja dekana i da je to upravo taj odnos koji ga vrijeđa i da ga time tuženik omalovažava. Navodi da mu nije poznato da bi nešto tome slično bilo onemogućeno drugom profesoru. Navodi da je tužitelj, nakon izjave prof Čondića, javno kazao na sjednici da bi isti bio najsretniji da je tužitelj umro u bolnici, da ga je to toliko povrijedilo pa je to rekao, a da su se pojedine kolege zgražale na izjavu prof Čondića. Tužitelj da je imao utisak da će biti sretni kada ga se riješe. Dodatno, tužitelj navodi da se zapisnici sa sjednica FV-a objavljuju na mrežnim stranicama tuženika, a da istima ima pristup i javnost.

13. Sud je izveo dokaz saslušanjem svjedoka Alojzija Čondića i z.z.tuženika Mladena Parlova (u vrijeme izvođenje tog dokaza dekana tuženika), kao i drugih svjedoka.

14. Svjedok Alojzije Čondić, svećenik, u svom opsežnom i iscrpnom iskazu pred sudom navodi i obrazlaže sve ono što tužitelj tuženiku stavlja na teret, kako svjedoku, tako i drugim osobama kod tuženika, u konačnici tuženiku. Svjedok Čondić rođen je 1970.godine, jasno je koliko je mlađi od tužitelja, a prvenstveno je u svom iskazu naveo da tužitelja poznaje i prije vremena nego što je svjedok postao docent za fakultetu-2009.godine. U razdoblju od 2007.godine do 2009.godine, kada je svjedok radio na fakultetu kao profesor-nastavnik, odnos sa tužiteljem da je bio kolegijalan i uljudan, da nisu imali nikakvih problema, ali kada je svjedoka dekan Nediljko Ante Ančić predložio za prodekana za nastavu, da od tada nastaju problemi, svjedok navodi da se radilo o kontinuiranom ometanju svjedokovog rada od strane tužitelja, problemi sa tužiteljem, navodi da je stekao dojam da se upravo tužitelj nadao kako će postati prodekan za nastavu pa da je možda to bio razlog zašto je bio fokusiran na svjedoka i počeo mu raditi određene pritiske i ometanje u radu. Svjedok da je na toj dužnosti bio 4 godine i kroz to razdoblje tužitelj da je putem raznih dopisa imao pritužbe na njegov rad, da je kontinuirano na njega vršio pritisak, u smislu toga da svjedok radi nepravilno, da ne poštuje propise, da ne poznaje zakone i sl... Svjedok je u svom iskazu dao opsežan osvrt na postupanja tužitelja i opisao ove probleme, obrazložio svoj stav i dojmove u pogledu navedenog, te iskazao da je tužitelj ometao najmanje 10.ak kolega na isti način. Svjedok da je izabran i potvrđen za dekana u mandatu 2018. i 2019.godine, time da je već bio izabran za dekana 2017. godine, međutim, zbog svog zdravstvenog stanja jer je bio na bolovanju više od godinu dana, te zbog krajnje zlonamjernih dopisa kongregaciji za odgoj i kongregaciju za nauk vjere u Vatikanu, da nije bio potvrđen od tih institucija za dekana. Međutim, unatoč dopisima tužitelja u kojima ga je optužio za herezu, da ne provodi odluke apostolske stolice, da radi paralelnu crkvu, kongregacije da su ga potvrdile za dekana 2018.godine, a tužiteljeve optužbe da su bile od istih institucija odbijene. Svjedok se opsežno očitovao u svom iskazu na sve navode iz tužbe i podnesaka tužitelja, na sve što tužitelj tuženiku stavlja na teret.

15. Sud je izveo dokaz saslušanjem zz tuženika Mladena Parlova, svećenika, sveučilišnog profesora, rođenog 1964.godine, isti navodi da tužitelja poznaje još od 1988. – 1989. godine, na fakultetu da se sa njim susreće kao predavač 1997.godine, time da je član fakultetskog vijeća kao djelatnik postao 2001. godine. Do tada da je sa tužiteljem imao korektan profesorski odnos no kada je isti shvatio da ne podržava njegovo mišljenje i mišljenje članova FV iz reda franjevaca jer je smatrao da na fakultetu moraju biti jednaki, njihov odnos da se počeo narušavati i mijenjati. Nadalje, 2003.godine, dekan koji je bio iz reda franjevaca da ga je predložio za prodekana za znanost i njegovog zamjenika što da se tužitelju nije sviđalo. Naime, tužitelj da je članove FV dijelio na "mi i oni" misleći pod „oni“ na prof. franjevačkog reda. Od tada da tužitelj počinje njega proganjati, kao osobu i kao profesora, tužitelj da je pokušao napraviti sve da se njega ne izabere za izvanrednog profesora, da je opstruirao provođenje tog natječaja, dostavu natječajne dokumentacije... Taj postupak da je trajao godinu dana, iako inače traje 6 mjeseci, u trenutku kada je dao ostavku na mjesto profesora na fakultetu, veliki kancelar da je potvrdio moj izbor. Inače, tijekom svih ovih godina tužitelj da je nastojao u svakoj prigodi optužiti ga za plagijat jedne knjige koju je napisao, a da mu je to jako teško palo jer smatra da ima ugled u društvu,

ponašanje tužitelja da je narušilo njegovo zdravstveno stanje, od 2011. godine da ima zdravstvenih problema, da je to sve posljedica stresa. Navodi da je on tužitelja prijavio za plagijat u jednom njegovom radu pa kako je postojala i njegova prijava, nadbiskup da je donio odluku 2011. ili 2012. godine da se i jedan i drugi postupak stavi ad acta i zabranjuje spominjanje da se radi o plagijatima u tim radovima, u protivnom tko to napravi da mora napustiti fakultet. Da je tužitelj baš imao "pik" na njega, da ukazuje i činjenica da tužitelj nikada nije spomenuo kolegu kojem je 2008. otkriveno da je prijavio kao svoj rad knjigu talijanskog autora, taj da je bio sankcioniran no tužitelj da ga nije spominjao kao plagijatora. Osim toga, da ga je optužio na kongregaciji za nauk vjere za herezu kao i da buni narod protiv biskupa, ti navodi da su strašne za optužbe svećenika, a da su sve te optužbe odbijene. Osim toga, tužitelj se obratio i portalu Index.hr da na portalu objave kako je plagijator, što da nisu htjeli objaviti, ali da je to objavila Mega Medija iz Zadra. Godine 2019., kada su tužiteljeve radnje protiv njega kulminirale i više mu nisu bile podnošljive, istog da je prijavio velikom kancelaru i etičkom povjerenstvu. Veliki kancelar da nije donio nikakvu odluku dok da je etičko povjerenstvo donijelo mišljenje u kojem je potvrdilo da je tužitelj kršio odluke velikog kancelara, a da se njegovo ponašanje prema njemu i kolegi Čondiću imaju smatrati uznemiravanjem sukladno čl. 4. Etičkog kodeksa. Navodi da je prijavu etičkom povjerenstvu povukao jer odluka etičkog povjerenstva ne bi imala učinka obzirom da je tužitelj prestao biti član akademske zajednice jer je otišao u mirovinu. Tužitelj da je, kao i svi ostali profesori na fakultetu imao sve uvjete za rad, ovo sve za vrijeme njegovo mandata kao z.z., koji još traje, da tužitelja nije ničim diskriminirao niti uznemirio. Na proslavi dana fakulteta tužitelju da je uručio zahvalnicu i novčanu nagradu, da je to bilo 19.5.2022. godine, a što da ukazuje na to da nema nikakve diskriminacije u odnosu na tužitelja.

16. Sud je izveo dokaz i saslušanjem drugih svjedoka, a sud je raspravnim rješenjem odlučio da se neće uzeti u obzir nove činjenice i novi dokazi koje je tužitelj iznio nakon zaključenja prethodnog postupka s obzirom da ničim ne dokazuje da time nije mogao raspolagati tijekom faze prethodnog postupka, do zaključenja prethodnog postupka. Tužitelj stvarno nije dokazao da bi bilo drugačije.

17. Svjedok Ante Vučković, svećenik, franjevac, profesor filozofije u mirovinu, u svom iskazu naveo je da je u mirovini godinu dana (prije davanja iskaza pred sudom), da je od 2001. ili 2002. godine bio član Fakultetskog vijeća tuženika, a dekan da je bio od 2011. godine do 2013. godine. Upravo je i za ovog svjedoka tužitelj naveo da je sa njegove strane bio diskriminiran i da mu je povrijeđeno dostojanstvo. Svjedok iskazuje o odnosima sa tužiteljem, svom stavu i mišljenju prema postupanju tužitelja i u biti navodi da se nitko prema tužitelju kod tuženika nije ponašao na omalovažavajući ili diskriminirajući način, niti ga uvrijedio na ljudskog ili profesionalnoj razini. Svjedok u iskazu potvrđuje da se u pisanim aktima tuženika navode akademske titule, da je moguće da se on nekada tužitelju na sjednicama Fakultetskog vijeća obratio samo prezimenom, da je bilo napetih situacija, kada bi tužitelj iznosio optužbe, čitao tekst od tri stanice ili uskače u riječ. Navodi da je točno da je u jednoj situaciji tijekom 2013. godine druge članove Fakultetskog vijeća putem e-mail poruke obavijestio da ne nasjedaju zlonamjernim podvalama Ivana Tadića, da je pravilo da se članovima Fakultetskog vijeća uoči sazivanja redovne sjednice Fakultetskog vijeća obraća samo dekan putem e-mail poruka, da se nikada nije dogodio slučaj da bi član Fakultetskog

vijeća uoči sjednice vijeća slao e-mail poruke svim članovima FV-a bez znanja dekana, a što da se dogodilo u konkretnom slučaju kada je tužitelj svim članovima poslao e-mail da je sjednica nelegalno sazvana i da se ne smije održati. Nakon e-mail poruka tužitelja da su pitali hoće li biti sjednice ili ne pa da se stvorila nejasnoća o tome je li sjednica legalna ili ne, te da je on napisao e-mail tog sadržaja. Navodi da je to samo jedan mali komadić svega onoga što je tužitelj radio pa da je bio iziritiran i da je smatrao da to tužitelj radi zlonamjerno. Navodi da ne postoji obveza da bi član Fakultetskog vijeća trebao biti član bar jednoga povjerenstva, da bi se znalo dogoditi da netko od članova Fakultetskog vijeća nije član niti jednog Povjerenstva, a da je to bilo u onim situacijama kada se radi o mladim nastavnicima pa ih se nije željelo dodatno opterećivati dok još uvijek rade na doktoratima. Što se tiče uvida u diplomske radove, da postoji obveza službe deset dana prije termina za obranu diplomskog rada izložiti taj diplomski rad u zbornici odnosno da od tada postoji mogućnost da svatko tko to želi izvrši uvid u taj rad. Navodi da se ne može sjetiti je li tužitelj tražio uvid u nekakav diplomski rad ili ne, da je bilo mnoštvo stvari koje je tužitelj tražio. Na pitanje je li dekan Čondić na sjednici održanoj 11. listopada 2018. godine predložio da se donese odluka da se don Ivan Tadić imenuje članom Povjerenstva za prelaske drugih studenata sa drugih učilišta, svjedok navodi da je dekan Čondić tada predložio da tužitelj više ne bude u dotadašnjem povjerenstvu, već da bude u nekom drugom, a što da je tužitelj odbio, da se ne sjeća o kojim se povjerenstvima radilo. Navodi u svom iskazu da su oni koji su radili u upravi, cijelo vrijeme doživljavali od tužitelja neprestane dopise kojima se konstantno nešto tražilo i pokušalo ukazati na bilo kakvu njihovu pogrešku. To da je trajalo puno godina pa kada bi uočio bilo koju mogućnost da bilo koga iz uprave tužitelj optuži, da je on to i koristio. Navodi da on osobno nije postupao prema tužiteljevima nego prema zakonu i u okviru svojih ovlasti. Navodi da je on (svjedok) u listopadu 2022.godine predložen i imenovan u povjerenstva na fakultetu, da je zadnju godinu pred odlazak u mirovinu bio u dva povjerenstva. Nadalje, da je mandat u povjerenstvu traje četiri godine, ali da to ne znači da mora toliko trajati jer da su se povjerenstva mijenjala svake godine, a da ne znači da ne može trajati i duže, jer su neki bili članovi i duže od četiri godine. Navodi da mu nije poznato na koji su mandat bila imenovana povjerenstva izabrana prije 2018. godine, da nema saznanja o tome da bi imenovanja povjerenstava prije 2018. bila u suprotnosti s nekakvim propisima.

18. Svjedok Ante Mateljan, rođen 1959.godine, u mirovini od 1.listopada 2024.godine, u svom iskazu navodi da je do odlaska u mirovinu bio u radnom odnosu kod tuženika, da je bio član Fakultetskog vijeća od samog početka, a da je bio i dekan tuženika od 2014.godine do 2016.godine, u svom iskazu navodi tijekom sjednica Fakultetskog vijeća, primjedbe tužitelja na sjednicama, u biti iskazuje o tome da je tužitelj davao i besmislene i smislene primjedbe, a da bi se ove smislene uzele u obzir i o njima da bi se raspravljalo i da bi se donosile odluke, a da je to dokumentirano u zapisnicima. Navodi da je on (svjedok) vjerovatno bio predložen i izabran za člana povjerenstva 2022.godine, godinu dana prije odlaska u mirovinu. Svjedok iskazuje i o tome da se u službenim dokumentima navodi akademska titula, da je tužitelj uredno obnašao funkciju prodekana za nastavu i da svjedok osobno na to nije imao primjedbi. Na pitanje je li tužitelj odbio biti član povjerenstva za prelazak studenata s fakulteta na fakultet neposredno pred odlazak u mirovinu, svjedok navodi da nije siguran, ali da je to moguće jer je situacija bila napeta.

19. Svjedok Ante Rako, rođen 1984.godine, svećenik i asistent na KBF, u svom iskazu navodi da je u radnom odnosu kod tuženika te da je u razdoblju od 2018. do 2022. godine bio član Fakultetskog vijeća. Na sjednicama FV-a članovi da su se između sebe oslovljavale sa kolega ili akademskom titulom, a da bi se bi se tužitelja oslovilo često sa prezimenom Tadić. U tom razdoblju dekani da su bili prof. Čondić i prof. Parlov. Navodi da se često događalo na sjednicama FV-a da netko od članova izjavi primjedbe koje bi koji put bile uvažene, a koji put ne, dok u slučaju prof. Tadića, kada bi isti iznio primjedbe, da bi iste bile rijetko uvažavane i da bi često u tim situacijama dolazilo do jednog neprimjerenog ponašanja u smislu toga da bi se njegove primjedbe obezvrjeđivale, a koji put i ismijavale. Primjedbe tužitelja da bi se odnosile na tekstualni dio zapisnika koji često puta ne bi bio sastavljen po standardima hrvatskog jezika, na neke odluke koje bi bile donesene pa bi se na istim sjednicama poništile, a to da ne bi ušlo u zapisnik, na sadržaj odluka koji je trebao rasvijetliti kako bi se donijele odluke jer bi se rasvijetljavale okolnosti donošenja odluke i sl.. Navodi da se sjeća da je tužitelj, kada je svjedok bio zaposlen u studenom 2017. godine, bio član povjerenstva za natječaj i to da je bilo do preuzimanja službe dekana prof. dr. Alojzija Čondića, a kada je on tužitelja smijenio iz povjerenstva iako tužitelju još nije istekao mandat, tada su bila smijenjena gotovo sva povjerenstva iako im nije istekao mandat. Navodi da je bitno to da mandat nije proizvoljan nego mora biti u skladu s Statutom i Pravilnikom. Svi smijenjeni članovi povjerenstava da su imenovani u neka druga povjerenstva osim prof. Tadića. Iznimka da je bio prof. dr. Ivan Kešina s kojim je dogovoreno da neće biti u niti jednom povjerenstvu, da je tako bilo rečeno, s tim da misli da je on ostao u jednom povjerenstvu Sveučilišta i da je i dalje aktivan. Prema sudu svjedoka, tužitelja da se htjelo maknuti iz povjerenstava jer njegov način rada nije odgovarao upravi Fakulteta. Na pitanje je li moguće da je zbog toga došlo zbog njegove životne dobi ili skorog odlaska u mirovinu, svjedok navodi da nitko zbog toga nije uklonjen pa da ne vidi zašto bi to trebalo biti i u njegovom slučaju. Naime, poslije prof. Tadića da je bilo nastavnika koji su odlazili u mirovinu ali da su i dalje nastavili biti članovi nekakvog povjerenstva. Na pitanje je li bilo potrebno mijenjati sva povjerenstva 2018.godine, svjedok navodi da nije, jer da nije svima istekao mandat. Navodi da su do 2018.godine za članove povjerenstva imenovane i mlađe kolege, da je tako i on neposredno nakon zaposlenja imenovan za člana povjerenstva za izradu Statuta i Pravilnika. Na pitanje zbog čega dekan nije predložio tužitelja za člana povjerenstva, svjedok navodi da se pričalo na fakultetu da je već prije, dok je prof. Parlov bio u funkciji nastavnika, isti govorio kako tužitelja ne treba predložiti za člana povjerenstva, a kada je isti postao dekan, da je tako i učinjeno. Što se tiče prof. dr. Čondića, dok je on bio dekan vezano za okolnost da nije predložio tužitelja za člana povjerenstva, svjedok navodi da je po njegovom mišljenju to bilo iz razloga jer ga je tužitelj prijavio zbog plagijata. Na pitanje je li konkretno svjedok 2022.godine predložen za člana povjerenstva unatoč tome što je bio na dugotrajnom bolovanju i od 2019.godine ima problema sa zdravljem, svjedok odgovara da je zaista predložen sam i imenovan za člana stegovnog povjerenstva te da već dugo ima problema sa zdravljem, da je imao dvije operacije i da mu predstoje još dvije operacije, da je na bolovanju od studenog 2023. godine i da ga nitko unatoč tome nije još smijenio iz povjerenstva. Navodi da ne postoje više ili manje zahtjevna povjerenstva. Na pitanje jesu li primjedbe tužitelja koje je davao na sjednicama FV-a u odnosu na sadržaj zapisnika bile besmislene, svjedok navodi da primjedbe tužitelja nisu bile besmislene već konstruktivne u smislu ispravka ili dopune. Unatoč tome da bi se rijetko dogodilo da su ih prof. dr. sc. Čondić i Parlov

stavljali na glasovanje. Nadalje, da se sjeća da se o izjavi prof. dr. sc. Alojzija Čondića, a koji je tada bio član FV-a, pričalo na način da je rekao da je dobra vijest što tužitelj konačno odlazi u mirovinu. Za vrijeme dok su prof. dr. Alojzije Čondić i Mladen Parlov bili dekani tuženika da su isti prema mišljenju svjedoka nejednako postupali prema tužitelju u odnosu na druge na temelju dobi i zdravstvenog stanja, da se to može iščitati iz imenovanja u povjerenstvo u koje tužitelj nije bio imenovan. Diplomski radovi da su bili dostupni tjedan dana do objave u zbornici fakulteta. Navodi da su na mrežnim stranicama fakulteta bili objavljeni svi zapisnici pa tako i oni u kojim se ukratko iznosi izneseno mišljenje kao i postupci koji su protiv tužitelja pred etičkim povjerenstvom pokrenuli prof. Čondić i Parlov, sa punim imenom i prezimenom tužitelja. U odlukama FV-a, u zapisnicima, da su imena prof. dr. Ivana Bodrožića i Mladena Parlova bila zacrnjena. Svjedok da je tada bio voditelj tima za zaštitu osobnih podataka, u odnosu na slučaj tužitelja vezano za njegovo objavljeno ime i prezime u postupku s Etičkim povjerenstvom, tada da su prema pravilima zaštite podataka ime i prezime tužitelja trebali biti skriveni. Navodi da je on bio prisutan na sjednici FV-a na kojem je dekan prof. Mladen Parlov zaprijetio da će tužitelju stati u kraj i da mu slijede stegovne mjere uključujući i otkaz Ugovora o radu, te da je isti tako i rekao. Rasprava da je krenula u trenutku kada se tužitelj žalio da nije dobio određenu dokumentaciju, a da je na to prof. Parlov ovo kazao. Navodi da tužitelj nikada na sjednicama FV-a nije upotrijebio neku neprimjerenu riječ prema bilo kome od prisutnih. Navodi da nema informaciju o tome da bi tužitelj odbio biti član povjerenstva. Navodi da je po njemu protustatutarna odluka dekana Čondića da članstvo u povjerenstvima traje samo jednu godinu, da mu je poznato da je kasnije promijenjena odluka da povjerenstva budu imenovana na mandat od tri godine. Na sjednicama da bi se ponekad dogodilo da se u oslovljavanju zanemari akademska pristojnost, da bi se tada nekoga oslovilo samo imenom ili crkvenom titulom, da su to bile iznimne situacije, ali da je to u odnosu na tužitelja gotovo bilo pravilo. Navodi da smatra da tužitelja nisu vrijeđali, ali da je bio diskriminiran time što nije predložen u povjerenstvo, a da to govori u odnosu na dekana Parlova koji je rekao da ga neće predložiti u povjerenstvo zbog njegove dobi. To da je bilo dvije godine prije njegovog odlaska u mirovinu. Navedeno da je bilo i u odnosu na prof. Kešinu, tu da je bio postignut i dogovor, a što se moglo zaključiti iz tijeka rasprave s FV-a, jer je prof. Kešina nastavio raditi u povjerenstvu Sveučilišta. Navodi da povjerenstva u 2018.godini nisu bila propisno izabrana i imenovana, te dodatno iskazuje da su se u službenim dokumentima tužitelja profesori redovito oslovljavali sa punim akademskim titulama.

20. Svjedok Josip Dukić, rođen 1968.godine, svećenik i profesor, navodi da je u radnom odnosu kod tuženika od 2006.godine i da radi kao profesor crkvene povijesti, u biti ničim nije potvrdio navode tužitelja u bitnom, ali istom očito i nisu poznati, za ovaj postupak, važni detalji.

21. Svjedok Ivan (Ivica) Bodrožić, rođen 1968.godine, navodi da je bio vanjski suradnik tuženika, da je od 2019.godine u radnom odnosu sa tuženikom. Kao vanjski suradnik da je držao predavanja kod tuženika iz patrologije, a da je bio u radnom odnosu kod tuženika od 2005.godine do 2010.godine, kada je prešao na KBF u Zagrebu. Navodi da je njegov ponovni radni odnos kod tuženika počeo od početka akademske godine 2019.te, da mu nije poznato je li 2018.godine došlo do nekih izmjena u povjerenstvima tako i u povjerenstvu za natječaje, da u to vrijeme nije bio član akademske zajednice pa da o tome nema neposredna saznanja. Nakon

ponovnog zasnivanja radnog odnosa, kako je bio redoviti profesor, po samom statusu da je bio član Fakultetskog vijeća. Navodi da nikada nije osjetio da bi dekani ili drugi profesori povrijedili tužitelja na neki način, da su svjedoka najčešće oslovljavali sa „don Ivan“, a da bi mu bilo smiješno da mu se obraćaju sa „redovni profesore u tajnom zvanju Ivan Bodrožić“ jer se tamo svi poznaju. Navodi da nije primijetio da bi netko na fakultetu uznemiravao tužitelja zbog njegovog zdravstvenog stanja ili dobi, vrijeđao ili sl., kada je tužitelj bio bolestan da se konkretno prodekan Akrap raspitivao o njegovom zdravstvenom stanju. U zapisnicima da se navode službene titule, a kada se unosi dio rasprave, da je moguće da se ne navode službene titule. Kada se piše dopis, da nikada nije o tome da se nekome ciljano ne navodi titula. Navodi da je njegovo mišljenje, ukoliko netko nije bio zadovoljan time što mu u zapisnik nije unesena cjelovita titula, da bi tome mogao prigovoriti na slijedećoj sjednici Fakultetskog vijeća. Tužitelja da nitko nije uznemiravao na radnom mjestu i da je isti imao sve radne uvjete kao bilo tko drugi na fakultetu. Navodi da je točno da je rodbinski povezan za prof. Alojzijem Čondićem. Navodi da su diplomski radovi studenata nekoliko dana prije obrane u zbornici izloženi na uvid nastavnicima ili profesorima.

22. Sud je stava da nije bilo potrebe izvoditi daljnje dokaze u ovom postupku, da je činjenično stanje u potpunosti utvrđeno za meritorno presuđenje, sud je vodio računa na kome je od stranaka teret dokaza, dakle, temeljem svih izvedenih dokaza valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

23. Dakle, temeljem svih izvedenih dokaza, kada se isti analiziraju svaki posebno, uzajamno i u njihovoj ukupnosti, sud drži utvrđenim da je tužitelj u ovom postupku dokazao u dovoljnoj mjeri, da je tuženik počinio diskriminaciju tužitelja po starosti i dobi, a vezano za stav odgovornih kod tuženika za osobu i postupanje tužitelja, i to upravo time što dekan tuženika nije tužitelja predložio u neko od povjerenstava tuženika, čime je direktno došlo do toga da tužitelj nije postao član nekog od povjerenstava tuženika, kako to tužitelj i navodi u historijatu svoje tužbe (ad. i ad.6.) i tijekom postupka. Naime, iz svih izvedenih dokaza proizlazi utvrđenje da je tužitelj bio izabran za člana Povjerenstva za natječaje, na razdoblje od četiri godine, odlukom tuženika iz 2015.godine, a prema važećem Statutu tuženika trebao je nastaviti sa radom do isteka mandata. Utvrđeno je nadalje da je na redovitoj sjednici Fakultetskog vijeća održanoj 11.listopada 2018.godine dekan tuženika Alojzije Čondić predložio izmjenu u postojećim povjerenstvima, te je upravo tada Fakultetsko vijeće donijelo odluku kojom se sva povjerenstva imenuju na godinu dana, a time je u biti tužitelju prestao mandat u navedenom povjerenstvu, koji mu je trebao trajati do 15.listopada 2019.godine. Nadalje, dekan tuženika Mladen Parlov je nakon toga poslao prijedlog povjerenstava za trogodišnje razdoblje, Fakultetsko vijeće je prihvatilo njegov prijedlog te je donesena odluka (2019.godine) o imenovanju svih povjerenstava, a nije predložio tužitelja za člana bilo kojeg povjerenstva. Ovo zaista proizlazi iz priložene dokumentacije i iz primjedbi tužitelja na zapisnik redovite sjednice Fakultetskog vijeća održane 10.listopada 2019.godine (list 86 spisa). Pregledom očitovanja dekana tuženika Mladena Parlova Pučkom pravobranitelju od 30.lipnja 2020.godine (list 88 spisa), razvidno je da se navodi kako je na redovitoj sjednici Fakultetskog vijeća održanoj 10.listopada 2019.godine novi dekan predložio nova povjerenstva, da je tužitelj pitao zbog čega nije imenovan niti u jedno povjerenstvo, da mu je dekan odgovorio kako nisu predloženi dr Kešina i tužitelj, jer dr Kešina odlazi u mirovinu za godinu dana, a tužitelj za dvije godine, da tužitelja nije predložio jer isti kroz proteklu

akademska godinu nije sudjelovao u radu povjerenstva u koje je bio imenovan, da je tužitelja više puta molio za suradnju, a što da je isti odbio. Svakako, između ostalog je navedenog da je tužitelj izostavljen iz povjerenstava jer „godinama svojim dopisima doslovno maltetira Upravu Fakulteta te na različite crkvene i civilne adrese šalje brojne dopise protiv kolega i protiv Fakulteta“. Naime, spisu je priložen (list 91 spisa) dopis/preporuka Pučkog pravobranitelja broj P.P.-25-1-1011/20-26 od 22.rujna 2020.godine, tuženiku, u istoj se navodi da je od strane tog tijela okončan ispitni postupak povodom pritužbe tužitelja povodom diskriminacije temeljem dobi, u postupku imenovanja članova povjerenstava tuženika. U istoj se uredno navodi utvrđenje da je u listopadu 2019.godine profesor Kešina imenovan za člana Povjerenstva za sveučilišnu literaturu na razdoblje od četiri godine, te da pritom njegov odlazak u mirovinu nije bio ograničavajući faktor za imenovanje u navedeno povjerenstvo. Nadalje, navodi se da Pučki pravobranitelj kao središnje tijelo nadležno za suzbijanje diskriminacije smatra kako su dvojica nastavnika u postupku imenovanja članova povjerenstva na KBF-u neopravdano stavljeni u nepovoljniji položaj zbog svoje dobi, a prilikom imenovanja, kao i u radu povjerenstava i odbora, mogućnost ravnopravnog sudjelovanja da bi trebali imati svi nastavnici i suradnici u radnom odnosu na KBF-u. Stoga da se prilikom predlaganja članova za rad u pojedinom povjerenstvu ne bi trebalo isključivati pojedince zbog njihove dobi... Daje se preporuka tuženiku da otkloni posljedice nejednakog postupanja prilikom imenovanja članova povjerenstava i odbora na KBF-u za akademsku godinu 2019./2020., te Pučkog pravobranitelja u roku od 30 dana izvijesti o mjerama poduzetim povodom dane preporuke. Nakon toga je Pučki pravobranitelj (list 94 spisa) dana 2.studenog 2020.godine od tuženika tražio očitovanje u daljnjem roku od 15 dana i otklanjanje posljedica nejednakog postupanja, razvidno je iz ovog dopisa da tuženik nije dostavio očitovanje tom tijelu u ranijem ostavljenom roku od 30 dana. Tuženik se Pučkom pravobranitelju očitovao dopisom od 3.studenog 2020.godine, iz ovog očitovanja razvidno je da tuženik smatra da bi postupanje po preporuci Pučkog pravobranitelja značilo smjenjivanje nekog drugog iz povjerenstva, što bi značilo stvaranje novih nemira i podjela kod tuženika. Kao dodatni razlog neprovođenja preporuke Pučkog pravobranitelja, tuženik navodi „narušeno zdravlje dr.Tadića“. Dakle, iz cjelokupne spisu priložen dokumentacije i svih izvedenih dokaza, preporuke Pučkog pravobranitelja i očitovanja tuženika, jasno je i razvidno da je tuženik temeljem dobi i zdravstvenog stanja povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje, time što tužitelj nije imenovan niti u jedno povjerenstvo tuženika u akademskoj godini 2019./2020., te odbio postupiti sukladno preporuci i mišljenju Pučkog pravobranitelja za otklanjanje posljedica opisanog nejednakog postupanja.

24. Dakle, sud drži utvrđenim, temeljem svih izvedenih dokaza, da je tužitelj u biti odlukom nadležnih kod tuženika, izostavljen iz rada odnosno članstva u bilo kojem povjerenstvu, iako je do mirovine imao 2 godine, pa je jasno da je tuženik njegov skori odlazak u mirovinu, dakle, dob tužitelja (kasnije i narušeno zdravlje tužitelja) naveo kao razloge takvog postupanja tuženika. Svakako, svjedok Ante Rako, zaposlenik tuženika, u svom iskazu, a kojeg sud prihvaća u bitnom kao logičan i uvjerljiv, iskazuje o razlozima takve odluke tuženika te isti potkrijepljuje iskaz tužitelja da je ovakvim postupanjem tuženika u biti zaista diskriminiran u odnosu na druge profesore tuženika, tuženik u biti nije želio da tužitelj bude član nekog od povjerenstva tuženika i to je proveo u djelo. Za navesti je da su i svjedoci Vučković i Mateljan birani u povjerenstva prije odlaska u mirovinu, a jasno je i postupanje tuženika u odnosu na profesora

Kešinu... Po ovom pitanju iskazi ostalih svjedoka nisu prihvatljivi i uvjerljivi, zaista je puno prije ovog konkretnog problema postojalo neslaganje tužitelja sa upravom tuženika i ti problemi su bili trajni i sve veći i brojniji, što je u konačnici rezultiralo time da je tuženik u biti prekinuo odnosno skratio raniji mandat tužitelja u povjerenstvu i nije ga predložio u niti jedno povjerenstvo, iako je tužitelj do mirovine imao još dvije godine, a dr Kešina je očito nakon toga (kako to iskazuje svjedok Rako) bio član povjerenstva kod tuženika. Među strankama nije sporno da je tužitelj imao zdravstvenih problema, međutim, drugi članovi povjerenstava i nadležnih kod tuženika, koji su također imali zdravstvenih problema, nisu radi toga prestali biti članovi povjerenstava, niti su prestali obnašati druge funkcije. Dakle, sud drži utvrđenim da je postojao dugotrajni poremećaj odnosa unutar kolektiva kod tuženika, očito je postojanje polarizacije među zaposlenicima kao i trajno i aktivno neslaganje tužitelja sa odlukama uprava tuženika... Sve ovo očito dovelo je do odluke nadležnih kod tuženika, dekana tuženika, da tužitelj ne bude predložen, a samim tim niti izabran u neko povjerenstvo, nakon što mu se prethodno prekinuo raniji mandat za vrijeme trajanja istog, odlukom tuženika. Očito su na strani tuženika držali da se sa tužiteljem ne može surađivati bez problema, međutim, ovo prema stavu ovog suda nije način rješavanja problema, već je isto dovelo do diskriminacije tužitelja po dobi i zdravstvenom stanju. Niti iz jednog dokaza ne proizlazi da je tužitelj bilo koga vrijeđao i prema bilo kome se nedolično ponašao, tužitelj je za sebe držao da ima pravo uporno korigirati postupanje uprave, prijavljivati ono što je on držao nepravilnostima, ukazivati na bilo kakve, pa i minorne, propuste i to je dovelo do reakcije na strani kod tuženika u odnosu na osobu tužitelja. Međutim, tuženik je tužitelja na ovaj konkretan način diskriminirao tužitelja i to je opravdao skorim odlaskom tužitelja u mirovinu, dakle, očito po dobi tužitelja, a i vezano za zdravstveno stanje tužitelja. Ovakvo postupanje tuženika nije dopušteno, svakako, problem sa tužiteljem tuženik je mogao rješavati na drugačije načine, pa ukoliko je tuženik smatrao da tužitelj krši svoje obveze iz radnog odnosa, da postoje elementi stegovne odgovornosti tužitelja, bilo kakve druge odgovornosti tužitelja, onda i u tom slučaju je tuženik mogao posegnuti za tim putem, što tuženik nije napravio. Nema nikakve pisane opomene tužitelju za kršenje obveza iz radnog odnosa, bilo kakvih, dakle, tužitelj je svoje radne zadaće i dužnosti uredno ispunjavao, ali je očito uporno tražio propuste uprave tuženika i u tome je ustrajavao, je li to predstavljalo šikanu, je li to bilo zlonamjerno (kako to tuženik može držati) i koji su motivi za to bili, nije stvar ovog postupka, jer je tuženik mogao posegnuti za dopuštenim mjerama, a nije. Ovako, tuženik je zaista diskriminirao tužitelja vezano za skraćivanje mandata istog u povjerenstvu tuženika i time što ga namjerno i svjesno nije izabrao u neko drugo povjerenstvo, postupio sukladno preporuci i mišljenju Pučkog pravobranitelja, pa je dio zahtjeva tužitelja osnovan, vezano za ovu utvrđenu diskriminaciju po dobi i zdravstvenom stanju.

25. Što se tiče činjenice da tužitelj često nije bio oslovljavan njegovom akademskom titulom na sjednicama Fakultetskog vijeća, sud drži da je tužitelj na tu okolnost mogao reagirati u pisanoj formi i tražiti korištenje njegove akademske titule, što je izostalo od strane tužitelja. Vezano za ovu okolnost, tužitelj se u tužbi (ad.1.) poziva isključivo na Prosudbu Povjerenstva za kvalitetu studija o unutarnjem sustavu osiguranja kvalitete tuženika, a radi se o Prosudbi od 20.rujna 2010.godine (dok je tužba podnesena 8.listopada 2021.godine), dakle, više od 10 godina od navedene Prosudbe. Bez obzira na okolnost što je u istoj za tužitelja navedeno samo prof.I.Tadić bez navođenja akademskog stupnja doktorata znanosti, a što bi, da je postojala namjera vrijeđanja i

omalovažavanja tužitelja na taj način, te diskriminacija u odnosu na druge nastavnike tuženika i dekana tuženika, tužitelj je mogao od tuženika tražiti ispravak ove Prosudbe u navedenom smislu vezano za potrebu navođenja akademskog stupnja doktorata znanosti za tužitelja i tuženik bi to trebao u dobroj mjeri ispraviti. U konačnici tužitelj je mogao tražiti u svekolikoj pisanoj dokumentaciji da tuženik uz njegovo ime koristi akademsku titulu tužitelja. Ovako, tužitelj nije na to na pravilan način reagirao, a s obzirom na subjektivna svojstva tužitelja, njegovu stručnost i vrhunsku izobrazbu, sud drži da je tužitelja navedeno moglo subjektivno zasmetati, ali da u ovom dijelu nije dokazana namjerna diskriminacija tužitelja od strane tuženika, niti povreda dostojanstva tužitelja, jer tužitelj svoje dostojanstvo ima i tuženik ga na ovaj način nije mogao poniziti niti mu povrijediti dostojanstvo, ugled i čast, a da bi zahtjev u ovom dijelu bio prihvaćen.

26. Što se tiče historijata tužbe, postupanja i radnji (ad.3), za navesti je da tužitelj navodi da je 9.listopada 2012.godine pokrenuo postupak pred Etičkim povjerenstvom tuženika o nekim objavljenim radovima Alojzija Čondića, navodeći da su isti plagijat, te na okolnost da je tajnica tuženika Dijana Mihalj, dipl.iur, tužitelju izdala nepropisno sastavljenu potvrdu, te da se radi o nejednakom postupanju dekana tuženika Vučkovića i tajnice Mihalj, prema tužitelju, za navesti je da na ovaj način tuženik nije postupao diskriminatorno prema tužitelju niti je povrijedio njegovo dostojanstvo, na ovaj način tužitelju nije pričinjena nikakva šteta od strane tuženika. Jednostavno rečeno, vezano za ovaj slučaj od 2013.godine, sud drži da ničim nije dokazano postojanje diskriminacije spram tužitelja i povreda prava osobnosti tužitelja, tužitelj je tražio ono što smatra da mu pripada, bio je u tome ustrajan, ali, sud drži da nije dokazano da se radi o namjernoj grešci tuženika na štetu tužitelja, zaista se moglo raditi o nenamjernoj omašci, sve i da tome nije tako, tužitelju ovim nikakva prava nisu narušena niti mu je nastala nekakva šteta, prema stavu ovog suda. Ista je situacija i sa onim što tužitelj tuženiku stavlja na teret (ad.4), tužitelj je zaista mogao sastaviti i u pisanoj formi prigovarati sadržajima zapisnika Fakultetskog vijeća, mogao je iskazivati u pisanoj formi svoje mišljenje, iznositi primjedbe, a što je i činio, opisanim postupanjem, prema stavu ovog suda, tužitelj nije diskriminiran, nije dokazao diskriminaciju niti povredu prava osobnosti na ovaj način, tužitelja je navedeno moglo ljutiti i žalostiti, ali u svakom slučaju, vezano za navedeno, nema pravo na sudsku zaštitu odnosno utvrđenje niti navedeno povlači za sobom odgovornost tuženika naknaditi mu eventualnu štetu, u ovom slučaju štete nije niti bilo, one neimovinske štete koju bi tuženik trebao naknaditi tužitelju.

27. Nadalje, vezano za ad.7, ad.8 i ad.9 historijata tužbe, sud, temeljem svih izvedenih dokaza, ne nalazi postojanje dokazane diskriminacije tužitelja od strane tuženika, niti povrede prava osobnosti tužitelja, povrede dostojanstva, ugleda i časti tužitelja. Tužitelju na opisane načine postupanja tuženika nije nastala nikakva šteta koju bi mu tuženik trebao naknaditi, sud drži da je tužitelj psihološki čvrsta osoba i da je očito poduzimao sve što je sam tužitelj smatrao potrebnim, usprkos preprekama. Svakako, tuženik na opisane načine (ad.1, ad.2, ad.3, ad.4, ad.7, ad.8 i ad.9) nije počinio diskriminaciju na štetu tužitelja niti mu je nanio štetu koju bi mu trebao naknaditi, pa vezano za navedeno zahtjev tužitelja u ovom dijelu nije trebao prihvatiti kao osnovan, tužitelj nije dokazao potrebne pretpostavke da bi mu u ovom dijelu sud pružio zaštitu i da bi to cijenio kod određivanja visine naknade štete koja pripada tužitelju. Tužitelj je očito aktivno i ustrajno postupao dugi niz godina vezano za

kontroliranje rada tuženika i prijavljivanje, pa je to predmet postupka koji se pred ovim sudom vodi pod brojem Pr-1886/22, između istih stranaka i u istim ulogama. Naime, u tom predmetu donesena je prvostupanjska presuda pod tim brojem, odbijen je zahtjev tužitelja spram tuženika u cijelosti, ta prvostupanjska presuda ukinuta je rješenjem Županijskog suda u Zagrebu broj Gž R-463/2025 od 24. ožujka 2026. godine, predmet je vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje. Radi se o zahtjevu tužitelja za zaštitu u tom predmetu temeljem Zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 17/19, dalje ZZPN), a pored traženja utvrđenja i traženja zabrane tuženiku, tužitelj postavlja i zahtjev za naknadu neimovinske štete u iznosu od 75.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama. Tužitelj je i u tom predmetu u historijatu tužbe naveo za koje sve konkretne radnje tuženika traži utvrđenje, zaštitu i naknadu štete, pa je očito da se radi o periodu od 2012. godine pa nadalje, do odlaska tužitelja u mirovinu. U svakom slučaju, tužitelj i u tom predmetu potražuje naknadu neimovinske štete od tuženika, taj postupak nije pravomoćno okončan, a tužitelj je tužbu u tom predmetu podnio upravo temeljem ZZPN-a, djelomično vezano za iste radnje tuženika kao i u ovom predmetu radi utvrđenja diskriminacije i povrede prava osobnosti tužitelja i naknadu štete. Svakako, sud u tom predmetu treba odlučiti vezano za odredbe ZZPN-a u pogledu postupanja tuženika kroz duži vremenski period, a u ovom predmetu sud drži da bi bila utvrđena diskriminacija na štetu tužitelja upravo u postupanju tuženika koji se odnosi na ad.5 i ad.6 historijata tužbe. Sve ostalo osim ovoga u kojem dijelu sud prihvaća zahtjev tužitelja, ne predstavlja dokazanu diskriminaciju i time pravo na naknadu štete koja bi pripadala tužitelju, niti predstavlja povredu prava osobnosti tužitelja koja za sobom povlači obvezu tuženika naknaditi tužitelju daljnju neimovinsku štetu. Dakle, vezano za utvrđenu diskriminaciju po dobi i zdravstvenom stanju (ad.5 i ad.6 historijata tužbe), sud drži da je valjalo odlučiti kao u izreci ove presude, te da tužitelju pripada pravo na naknadu neimovinske štete zbog posljedične povrede prava osobnosti na duševno zdravlje, u iznosu od 2.500,00 EUR i sud je dosuđujući tužitelju ovaj iznos naknade štete vodio računa o svim okolnostima slučaja, subjektivnim svojstvima tužitelja...

28. Temeljem odredbe čl. 19. Zakona o obveznim odnosima (NN Zakon o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 126/21, 114/22, 156/22 i 145/23, 155/23, dalje: ZOO), svaka fizička i pravna osoba ima pravo na zaštitu svojih prava osobnosti pod pretpostavkama utvrđenim Zakonom, pod pravima osobnosti u smislu ovoga Zakona razumijevaju se prava na život, tjelesno i duševno zdravlje, ugled, čast, dostojanstvo, ime, privatnost osobnog i obiteljskog života, slobodu i dr..

29. Tužitelju je radi navedene i utvrđene diskriminacije nastala šteta, temeljem odredbe čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima šteta je umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

30. Odredba čl. 1100. ZOO-a propisuje da će u slučaju povrede prava osobnosti sud, ako nađe da to težina povrede i okolnosti slučaja opravdavaju, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade imovinske štete, a i kada nje nema. Pri odlučivanju o visini pravične novčane naknade sud će voditi računa o jačini i trajanju povredom izazvanih fizičkih boli, duševnih boli i straha, cilju kojemu služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

31. Neimovinska šteta sastoji se u povredi prava osobnosti, temelj prava na naknadu štete je upravo povreda prava osobnosti, u ovom događaju tužitelju je povrijeđeno pravo osobnosti radi utvrđene diskriminacije, sud je stava da tužitelju na ime naknade neimovinske štete radi povrede prava osobnosti pripada ukupan iznos od 2.500,00 EUR; dok je za više zatraženi iznos od 6.790,60 EUR zahtjev tužitelja valjalo odbiti kao neosnovan. Naime, tužitelj je zatražio ukupan iznos na ime naknade neimovinske štete od 70.000,00 kn, što po fiksnom tečaju konverzije predstavlja iznos od 9.290,60 EUR. Na dosuđeni iznos neimovinske štete tužitelju pripadaju i zakonske zatezne kamate, temeljem odredbe čl. 1103. ZOO-a obveza pravične novčane naknade dospijeva danom podnošenja zahtjeva ili tužbe, osim ako je šteta nastala nakon. Tužitelj zakonske zatezne kamate potražuje od dana podnošenja tužbe, 8.listopada 2021.godine pa do isplate, kamate mu od tada i pripadaju. Dakle, na ime naknade ukupne neimovinske štete obvezan je tuženik isplatiti tužitelju iznos od 2.500,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od podnošenja tužbe do isplate. Za više zatraženi iznos sa ovog osnova, iznos od 6.790,60 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od podnošenja tužbe do isplate, zahtjev tužitelja valjalo je odbiti kao neosnovan.

32. Prema odredbi čl.17. ZSD-a, osoba koja tvrdi da je žrtva diskriminacije po odredbama tog Zakona ovlaštena je podnijeti tužbu i tražiti, između ostalog, da se presuda kojom je utvrđena povreda prava na jednako postupanje na trošak tuženika objavi u medijima. Zahtjev za objavu presude sud će usvojiti ako utvrdi: da je do povrede prava na jednako postupanje došlo posredstvom medija, ili da je informacija o postupanju koje krši pravo na jednako postupanje bila objavljena u medijima, a objavljivanje presude je potrebno radi potpune naknade učinjene štete ili zaštite od nejednakog postupanja u budućim slučajevima. U ovom slučaju tužitelj ne traži da se presuda objavi u medijima, traži da se objavi na mrežnim stranicama tuženika, što nije isto i što nije u skladu sa citiranom odredbom čl.17.ZSD-a, a niti je u ovom slučaju došlo do povrede prava na jednako postupanje posredstvom medija niti je informacija o postupanju koje krši pravo na jednako postupanje bila objavljena u medijima. Za navesti je da sud drži da je prihvaćanjem zahtjeva na utvrđenje da je počinjena navedena diskriminacija na štetu tužitelja i presuđenjem da je tuženik dužan tužitelju naknaditi neimovinsku štetu, kod okolnosti da stranke nisu više ni u kakvom poslovnom odnosu jer je radni odnos tužitelja kod tuženika prestao radi odlaska tužitelja u mirovinu, tužitelju šteta u potpunosti naknađena i da nije osnovan zahtjev da se naloži tuženiku objaviti presudu na mrežnim stranicama tuženika.

33. Radi svega navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

34. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), jer je uspjeh stranaka u parnici djelomičan. Prema ovoj odredbi ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti

naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. Ocjenjujući uspjeh stranaka u ovoj parnici vezano za osnov i visinu zahtjeva sud je ocijenio da je tužitelj uspio u omjeru od 63,50 %, a tuženik u omjeru od 36,50% (sud drži da je tužitelj u osnovu uspio za 100%, a u visini za 27%, konačno 63,50 %). Primjenom citirane odredbe ZPP-a tužitelju je od troška postupka koji će sud utvrditi da su bili potrebni za svrsishodno vođenje postupka trebalo odmjeriti naknadu dijela troškova koji odgovara postotku od 27% (uspjeh tužitelja od 63,50 % umanjen za uspjeh tuženika od 36,50 %). Obistinjeni trošak tužitelju odnosi se na trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura; sastava podnesaka od 25.siječnja 2022.godine i 20.listopada 2025.godine u iznosu od po 200,00 eura; zastupanja na ročištima održanim dana 22.ožujka 2022.godine, 7.lipnja 2022.godine, 8.lipnja 2022.godine, 21.ožujka 2024.godine, 3.srpnja 2024.godine, 9.listopada 2024.godine, 15.siječnja 2025.godine, 17.lipnja 2025.godine, 17.rujna 2025.godine i 14.travnja 2026.godine u iznosu od po 200,00 EUR; pristupa na odgođeno ročište od dana 2.veljače 2022.godine u iznosu od 50,00 EUR (25%); što ukupno zbrojeno daje iznos od 2.650,00 EUR, od ovog iznosa tužitelju je konačno valjalo priznati 27% odnosno iznos od 715,50 EUR, te obvezati tuženika da ovaj konačan iznos isplati tužitelju zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate. Preostali trošak tužitelju nije priznat jer nije bio potreban za vođenje postupka, tako je sud tužitelju priznao trošak sastava tužbe i dva obrazložena podneska, dok trošak ostalih podnesaka nije priznao tužitelju jer nisu bili potrebni za vođenje postupka, pored već priznatog troška navedenih obrazloženih podnesaka (prvog nakon odgovora na tužbu tuženika i podneska koji je prethodio zaključenju glavne rasprave).

U Splitu, 29. svibnja 2026. godine

S U D A C

Julijana Ponoš

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-ba876**

Kontrolni broj: **02341-88ed5-60642**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.